

Florentin Smarandache

FRATE CU MERIDIANELE ȘI PARALELELE

• vol. VII •

Editura Duran's

Florentin Smarandache

FRATE CU MERIDIANELE ȘI PARALELELE, vol. VII

Referenți:

Dr. Pașcu Balaci, Oradea
Dr. George Anca, București
Miron Blaga, Oradea

Redactor de carte:

Angela Bot
Societatea cultural-științifică AdSumus
E-mail: ad.sumus@laposte.net

Tipar & E-publishing:

Editura Duran's
Oradea, Iuliu Maniu 48
Tel: +40 742 162.843
359 401.562
E-mail: ovi@durans.ro

Florentin Smarandache

FRATE
CU MERIDIANELE
ȘI PARALELELE

• vol. VII •

Editura Duran's
Oradea, 2014

Copyright

Text & Foto: Florentin Smarandache, 2014

E-mail: fsmarandache@gmail.com

ISBN

978-973-1903-75-0

Cuprins

Premiul „Traian Vuia” al Academiei Române.....	7
O conferință la Columbus	20
Mini-excursia de primăvară	28
Am văzut moartea cu ochii	41
Extinzând... Extensica!	45
Istanbul: între știință, proteste și istorie.....	59
O nouă conferință de Extensică în China.....	83
Addenda fotografică	95

Premiul „Traian Vuia” al Academiei Române.

Florentin Smarandache cu Premiul „Traian Vuia”
al Academiei Române.

Premiul „Traian Vuia” al Academiei Române

Academia Română.

08.12.2011 – Domnul Dinu Bratosin, membru al Academiei Științifico-Tehnice Române, m-anunță c-am primit Premiul „Traian Vuia” al Academiei Române pentru anul 2009 (se acordă cu doi ani în urmă) pentru grupul de lucrări „Logica neutrosifică și fuziunea informațiilor în științele tehnice”.

Ceremonia va avea loc pe 15 decembrie 2011, ora 12:00, în Aula Academiei Române.

Nu știu dacă pot să mă duc. Pe 13 decembrie abia termin semestrul, iar pe 19 decembrie trebuie să plec în China.

■

09.12.2011 – Decis, nedecis... Până la urmă îmi iau inima-n dinți și cumpăr bilet pentru a doua zi!

- Nebunie!, exclamă Lilia. Nu te mai saturi de plimbări...

Căutasem diverse variante: plec sâmbătă, plec duminică?! (În weekend e mai scump.) Am încercat și luni: 1700\$! Cel mai ieftin s-a dovedit 1439.60\$ pentru ziua următoare. Încercasem în trei *browser*-e, la companii diferite: www.expedia.com, www.pricelines.com, www.cheaptickets.com, schimbând datele. Unde sunt vremurile când plăteam 800-1000\$? De sărbători și luat din scurt (numai cu câteva zile înainte), se ridică prețul.

■

Dus și la senat, apoi la dineuri cu decanul, cu directoarea, cu noul șef de la departamentul de biznes... Supe, prăjituri, limonade... Îmbâcsit de mâncare. Ornamente de Crăciun peste tot. Alerg la secretare să dea testele studenților în locul meu (pentru luni și marți), când voi fi absent. Scriu repede *check*-urile pentru ultimele facturi (*bill*-uri); dacă întârzii, te penalizează. Pun benzină în mașină (să-mi țină dus-întors până în Albuquerque din Gallup). Alerg la bancă (e vineri după-masă și la 5 închide): îmi trebuie *cash* pentru drum. Apoi, bagajul, făcut la repezeală. Două geamantane de cărți duc în România (mai vechi sau mai noi; unele, rupte, altele, proaspăt tipărite).

■

Călătoria te menține tânăr, activ.

Călătoria e aventură în cunoscut și în necunoscut.

■

Curios că legătura spre București mi-a fost făcută de către computer prin Varșovia. Zbor de treizeci de ani (prima dată în 1982, la Casablanca, Maroc, când eram trimis ca profesor cooperant; n-am mai pus la socoteală că la 5 ani m-au dus cu elicopterul la spital în Craiova; în Bălcești, aterizase pe islaz, în spatele stadionului de fotbal; aveam otită la ambele urechi).

Pe aeroportul „Fryderyk Szopen” din Varșovia.

N-am schimbat niciodată avionul în capitala Poloniei în drum spre București. Din America până într-un oraș european occidental (München, Paris, Londra, Amsterdam), și de acolo la Otopeni.

■

10.12.2011 – Astăzi e și ziua mea de naștere: 57 de ani. Mă simt tânăr, ca la 37!

Cel mai frumos cadou pentru mine: Premiul Academiei! Nu speram... Credeam că toți m-au trecut la index și mă denigrează.

■

Polski Linie Lotnicze (Linia Aeriană Poloneză). Pentru prima dată cu această companie aeriană.

Deși American Airlines îmi primise două bagaje fără extra-plată, polonezii mă taxează pentru al doilea bagaj 78\$. Plătesc ca popa! De știam, îl târam după mine, pe roțile, că era simplu.

O bere poloneză *Zywiec* mă costă 2 dolari.

Se apropie Crăciunul.

Pentru prima dată când pun piciorul în Polonia, și numai în aeroportul din Varșovia.

În poloneză, *dziękuję* [se citește *gincuie*] = mulțumesc.

Când eram în lagărul turcesc (1988-1990), învățasem mai multe expresii de la colegii mei de suferință *polaci*.

■

Noi eram vecini, cândva, cu polonezii, cu cehii. Dar au avut grijă Marile Puteri de la Răsărit și Apus să ne taie țările...

■

Aeroportul „Fryderyk Szopen”, în memoria celebrului pianist polonez. Se citește ușor în poloneză, doar câteva reguli de învățat (față de română), plus diacriticele lor: *Odbiór bagażu i Wyjście* [colectarea bagajului și ieșirea].

■

Polak = polonez;
Polka = poloneză [e și un dans *polka*];
Polacy [polați]= polonezi;
Polki = poloneze.

■

Tot drumul am discutat cu ucraineanul din stânga și polonezul din dreapta. Zic și ei *davay, davay* (haide, salut), ca-n rusește.

■

Cozi lungi la *check in (security)* în Varșovia. Sper să nu pierd legătură spre București. Am două ore fereastră.

■

Îmi uitasem fesul pe scaun în avion (locul 24 D). Polonezul m-a prins din urmă și mi l-a adus...

- Mi-am pierdut capul!, îngân.
El râde.

■
În Otopeni m-au așteptat la aeroport Dr. Ovidiu Șandru și Dr. Luige Vlădăreanu.

Le-am lăsat un geamantan jumătate de cărți pentru biblioteci bucureștene. La întoarcere, îmi vor umple geamantanul cu cărți de-ale lor să le duc în America.

■
100\$ taxiul până la Bălcești. Mama credea că vin duminica viitoare! Mama stă cu o femeie, Lenuța din Zătreni, care are grijă de dânsa.

- Un copil am, zice, și ăla e plecat...

■
Curat Bucureștiul. Sorin Oprescu, primarul, se ocupă. Frumoasă zi – parcă special pentru venirea mea!

Bucureștiul azi, un oraș curat și îngrijit.

■
Drumul știut e drumul cel mai scurt.

■
Telefonat la cunoscuți. Nevasta lui MeMe îmi reproșează că bărbatu-său s-a măritat cu ea... și cu mine! (Adică pierde timpul cu articole despre activitatea mea.)

■
Janet Nică: *E mare chin s-ajungi în China!*

■
Profesoara Marinela Preoteasa m-a vizitat la Bălcești.

■
S-a mai împăcat mama cu sora ei mai mică, Victoria. Discordia era averea lăsată de Mama Tina.

■
10.12.2011 – Reîntors în București. Cazăt la același hotel ca în luna mai, Capitol (50€/noapte, micul dejun inclus).

Cu doctoranzii profesorului Vădăreanu.

Seminarii cu doctoranzii profesorului Vlădăreanu (și anume: Alexandru Gal, Octavian Melinte, Cristian Spîrleanu, Ștefan Dumitru, Dănuț Bucur, Daniel Mitroi), privind fuziunea informației la roboți și logica neutrosifică.

■

Vorbit la telefon cu poetul George Anca (vâlcean de-al meu), indianist, care-mi lăsase la recepția hotelului o carte a sa cu dedicație: „Dodii, 18-58, Apokalipsa indiană VII”, Biblioteca Pedagogică Națională I.C. Petrescu, 2002.

Florentin Smarandache și poetul George Anca.

Colegii de la Institutul de Mecanica Solidelor mi-au făcut cadou un bilet la Teatrul „Odeon”. Piesa „În container”, de Constantin Cheianu. Numai bine pentru mine – soarta mea de fugar.

Emigranți moldoveni (de dincolo și de dincoace de Prut) spre Irlanda.

Lumea degradată...

Despre... lituanizarea numelor: „Viorelus Ciobanus”!

Urinoare pe scenă... „Cur”, „pizda mă-tii”, „mă cac în ele”, „pizdeli”, „futu-ți Dumnezeu”, „n-ai să te piși”, „ai grijă cum te beșești”... Vorbirea argotică, pestriță.

Au jucat: Mihai Smarandache (tizul meu), Dimitrii Bogomaz (basarabean, actor puternic), Marius Damian (comic), Gabriel Pintilei, Relu Poalelungi și Irina Mazanitis. Regia: Cristian Ban. Scenografia: Cristina Milea.

Cu actorul Mihai Smarandache.

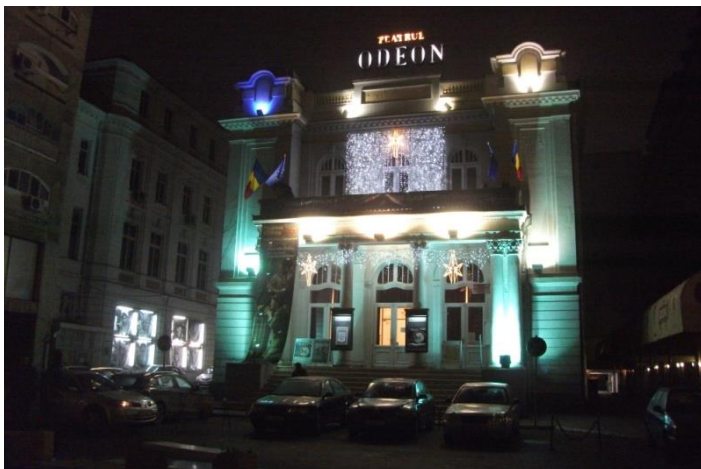
Actori în *daiperi*... Băgați în containere, „ambalați” în plastic. Cu furtunuri de respirat scoase printr-o gură a containerului. Cu pașapoarte falsificate (schimbau pozele). Piesa terminându-se cu cei trei refugiați murind asfixiați...

În timpul aplauzelor, când se sfârșea piesa, m-am repezit să îi dau o carte de vizită lui Mihai Smarandache (originar din Iași), îngăimând c-avem același nume. Apoi am făcut poze cu actorul (zicea c-auzise de mine, probabil că-și căutase numele de familie pe internet și a dat de mine).

■

Doctoranzii domnului Vlădăreanu au donat 52 de cărți ale mele la Biblioteca Centrală Universitară, care urmează să le distribuie prin țară.

Teatrul „Odeon”, seara.

■

Clădirea actuală a Teatrului „Odeon” împlinește 100 de ani pe 25 decembrie, anul acesta – cu o frumoasă fațadă și șase coloane în stil antic.

Teatrul „Odeon” s-a înființat în anul 1946.

Interesant că, începând cu stagiunea 2007-2008, spectacolele au subtitrare în franceză și engleză pentru străini.

■

Reviste gratuite de publicitate și erotism („masaje”) în engleză („Gentlemen’s Metropolitan Guide”, „Mek”) și română („București”).

■

15.12.2011 – Ceremonia decernării Premiilor Academiei Române pe anul 2009. Primesc Diploma la Secțiunea Tehnică pentru lucrările mele de logică neutrosifică și fuziunea informației. Dar, când m-am dus la casierie să ridic banii (500€)... mi s-a spus că nouă, celor din străinătate, nu ni se dă partea financiară!

Primind Premiul „Traian Vuia” în cadrul ceremoniei de decernare a Premiilor Academiei Române pe anul 2009..

■

Academicienii, la togă cu șnururi. Nume sonore: Mircea Malița, Florin Filip, Eugen Simion, Solomon Marcus (care m-a strigat), Mihai Cimpoi, Dan Bratosin, Ionel Haiduc (președintele Academiei). Lumea cea mai titrată.

Romulus Cristescu citea premiile la matematică. Printre premiați, a fost și Alexandru Mironov.

■
Sculptură mică de sculptori mari. Între 200 și 2000
de euro fiecare, la Galeria Siameză.

■
George Anca e singurul pe care-l văd cu carnețel la el
– precum eu... Își ține jurnalul.

Zice că sunt țăran și savant (!).

■
Se duc banii de-a-n fuga.

Oamenilor le e atâta lehamite și sunt așa de
ignoranți încât nu mai au putere nici să protesteze.

■
Mereu pe drumuri, alergări, avioane, aeroporturi,
taxiuri, hoteluri...

VIAȚĂ LA PLUS INFINIT.

Cu prof. Luige Vlădăreanu.

■

Nemulțumire generală a populației române.

Eminescologul Nicolae Georgescu își lansează cartea „Ultimele zile ale lui Eminescu la *Timpul*” în cadrul Academiei de Științe Economice din București.

Ceea ce a scris Eminescu despre economie, politică se întâmplă și-n ziua de azi.

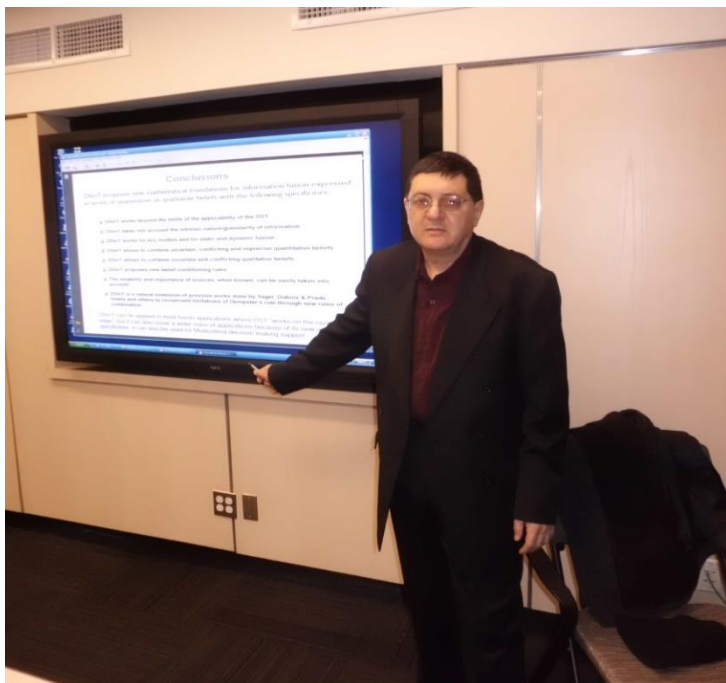
„Ce rămâne după noi? De ce se duc resursele? Cum abia supraviețuiesc țăranii... Naționalism economic... Despre Roșia Montană.

■

George Anca mi-arată Librăria „Cărturești”... Numai Cărtărescu, Liiceanu, Pleșu... gașca trântorilor pe banii țării... și scriitori americani traduși.

Nici Eminescu, nici clasici români...

O conferință la Universitatea de Stat Ohio din Columbus

Prezentare la Universitatea de Stat Ohio din Columbus.

21.02.2013 – Din nou la drum: Albuquerque – Columbus (Ohio) *via* Chicago, cu companiile aeriene *American* și respectiv *United*. Costul transportului dus-întors a fost 577,50\$, la clasa economică (mai ieftin n-am găsit). M-a invitat și sponsorizat prof. Y, care preferă să rămână anonim, de la Departamentul de Radiologie al Universității de Stat din Ohio (OSU).

■

Azi noapte ninsese în Gallup, viscolise, ger. Când mă sculai de dimineață, zăpada era de-o palmă, două.

Cauciucurile Chevrolet-ului meu patinau pe gheață. Ar trebui să le schimb, că s-au tocit zimții, dar am zis că o să vină primăvara și mai rezistă.

■

În aeroportul O'Hare din Chicago, expoziție de „artă tehnică” a Laboratorului Național Argonne al Universității din Chicago, realizat de oameni de știință și înfățișând structuri nanotehnice, cuantice sau viziuni ale acestora. Îmi amintesc de Funcțiile Supermatematice ale profesorului universitar timișorean Mircea Eugen Șelariu. Mai interesantă/simetrică grafica științifică.

■

Statuia lui Abraham Lincoln (1809-1865), cel mai popular președinte american (din timpul Războiului de Secesiune, 1861-1865). Avionul *WildCat* (Pisica Sălbatică), din anul 1938, al lt. Eduard Henry O'Hare, folosit în Al Doilea Război Mondial.

■

Nu mai primim filme gratuite în avion. Trebuie să plătim cu cardul de credit 5,99\$ pentru sub două ore și 7,99\$ pentru peste două ore de zbor la *DirectTV* și *Blockbuster* (peste 100 de canale). Prefer să citesc despre măsurări ale gradului de includere a unei mulțimi *fuzzy* în alta (un alticol de H. Bustince, V. Mohedano, E. Barrenechea și M. Pagola).

Mă gândesc să generalizez aceste măsuri la mulțimile neutrosofice.

■

Mare e și Columbus ăsta... De sus văzut noaptea e un giuvaier de lumini cu artere roșii de autostrăzi. Din cauza furtunii, avem o întârziere de 50 de minute.

Deși francez nativ (din Québec), prof. Y a vorbit cu mine mai mult în engleză.

M-a așteptat la aeroport cu revista noastră „Progress in Physics” în mână. Așa ne-am recunoscut.

■

22.02.2013 – Ore în șir am mers cu prof. Y pe aleile campusului universității de Stat din Ohio, în Columbus. Discutam de una și de alta. În special, de antagonismul din știință: curentul principal (cei care controlează mass-media internațională) și curentele alternative.

Campusul Universității de Stat Ohio din Columbus.

Prof. Y locuiește în Upper Arlington (lângă Columbus). Sunt atâția pomi înalți, desfrunziți, deși ca peria, de crezi că te afli în pădure. Glumim că suntem în *Urban Forest* (Pădurea... Urbană!).

Cu Dr. Amir Abduljalil, șeful laboratorului de Câmp Magnetic.

Dimineață, ne-am dus la Martha Morehouse Medical Plaza, care este parte din universitate. Aici există un laborator de Câmp Magnetic puternic (de 7 Tesla), unde lucrează un fost post-doctorand de-al profesorului Y: Dr. Amir Abduljalil.

„Tesla” [după numele omului de știință Nikola Tesla (1856-1943), istro-român din Iugoslavia, după unele surse] este unitatea de măsură a câmpului magnetic: 1 T(esla) = 10.000 G(auss).

Obiectele metalice, electronice a trebuit să le lăsăm la intrarea în laborator. Laboratorul avea o parte electronică și una magnetică. Bobina care genera puternicul magnetism are un cablu de 100 km!

Amir mi-a dat o placă grea de aluminiu și când, am introdus-o în câmpul magnetic, aceasta plutea în aer! În tocurile de la pantofi ar mai fi cred ceva metal și când călcam sau ridicam picioarele mă trăgea câmpul magnetic în jos (parcă aveam greutatea atârnată de călcâie!).

Pământul are un câmp magnetic de numai $\frac{1}{2}$ Gauss. Aparatul de fotografiat se distruge într-un câmp magnetic de 7 Tesla, analog cărțile de credit (fiincă-s bazate pe înregistrări magnetice).

Idea de a introduce pacientul într-un câmp magnetic puternic (MRI- Magnetic Resonance Image) pentru a face magnetografia zonei bolnave a aparținut doctorului armean Damadian. La început, procedeu s-a numit MNR – Magnetic Nuclear Resonance (Rezonanță magnetică nucleară).

■

L-am întâlnit pe John Wilkins, renumit profesor de fizică la Ohio State University (OSU). Prof. Y ne-a lăsat $\frac{1}{2}$ h în oficiul fizicianului unde am discutat despre revista noastră, despre univers, despre Big Bang (*Creatio ex nihilo!*), APS (*American Physics Society*, care este o organizație deschisă!), etc.

■

Dacă ai dificultăți în drumul tău, continuă. Înseamnă că ești pe calea cea dreaptă! Dacă nu ai obstacole, înseamnă că drumul este neînsemnat.

■

Discuție cu Dr. Robert Lee, șeful Departamentului de Computere și Inginerie Electrică. Angajarea în acest departament se face în funcție de bani (*grant*-urile pe care le aduce candidatul cu el la noua universitate). Deci, din păcate, totul se măsoară în bani! Universitățile au devenit *biznisuri* (la fel ca și bisericile).

Columbus, printre copacii desfrunziți.

■

Seara, m-am dus la biserica „Sf. Patrick”. A mers și soția prof. Y. Amândoi sunt devotați catolici.

De ce Papa a abdicat? Opt ani a condus Papa Pius Benedict al XVI-lea. Pentru prima dată în istoria Vaticanului, în 600 de ani, când un Papă demisionează.

■

Este *Friday of Land*. Sunt și preoți dominicani (în robe albe) în sală.

■

La 13:00 după masă, prezentasem în cadrul Departamentului de Radiologie „DSmT și fuziunea informației”. Profesoara Cynthia J. Roberts, de la departamentul de oftalmologie, era interesată de fuziunea imaginilor de la retina.

Cu profesoara Cynthia J. Roberts (de la Departamentul de Oftalmologie al OSU).

■

23.02.2013 – Vizităm centrul orașului Columbus, Market-ul North și statuia lui Columbus, donată de orașul italian Genoa (locul unde s-a născut Cristofor Columb, 1450/51 – 1506) celui mai mare oraș cu acest nume.

Există sute de orașe cu acest nume în SUA.

Apoi, corabia „Santa Maria”, în care el a traversat Atlanticul în 1492, în serviciul Regelui Ferdinand al II-lea și reginei Isabela a Spaniei.

În North Market-ul orașului Columbus.

■

24.02.2013 – La restaurantul german „Katzinger’s” din Columbus, Ohio. Apoi, vizităm biserica „St. Mary” (catolică), cu o turlă ascuțită, înaltă.

■

Nu-mi mai doresc nimic, că știu că nu se realizează...
Trăiesc de azi pe mâine. Supraviețuiesc. Stau în inerție... până la pensie. Dacă mai apuc!

Aparatul de fotografiat rămăsese la ziua și ora Chinei (Ghuangzhou).

■

Mi-au schimbat traseul: Columbus – Cleveland – Dallas – Albuquerque, cu acesta: Columbus – Houston – Albuquerque, din cauza întârzierii avionului de Cleveland, unde aș fi pierdut legătura spre Dallas.

Mini-excursia de primăvară

Parcă te întorci înapoi în timp când te uiți la poze.

11.03.2013 – Călătorului îi șade bine cu drumul! Dar și drumului îi șade bine cu călătorul!

■

Am plecat iar cu mașina. Mini-excursie. Până nu călătoresc, nu mă simt bine. Suntem în vacanța de primăvară de la universitate (o săptămână). Traversăm statul New Mexico din nord spre sud: de la Gallup la Silver City, 275 de mile pe autopstrăzi, în 5 ore, conform hărții și direcțiilor Google: I-40 Vest, US-191 Sud, US-180 Sud, AZ-260, VS-180 Est. Am oprit după vreo 53 de mile în mica așezare St. Johns din statul Arizona, stat pe care-l tăiem prin colțul de nord-est.

St. Johns is in the middle of nowhere! Uite că trăiesc oameni peste tot! Fiecare unde poate...

■

Trecem prin rezervația indiană Zuni. Apoi, strada ne duce în Pădurea Națională Gila. Alte așezări muntoase arizoniene: Springville, Alpine, Luna.

Munți cu crestele pudrate cu zăpadă, lacuri reci. Ne-am abătut înainte de Silver City la Centrul Național Catwalk, dar poteca de trecere prin strâmtori era închisă. Dinat la Asian Food, restaurant chinezesc cu raci, scoici și caracatițe mici.

Seara am vizitat parcul Muzeului Canal, care la început fusese strada centrală în oraș, dar din cauza inundațiilor repetate s-a supurat, formând un șanț îngust. Dormim la Motel 6. Costă 41,31\$ camera.

Tranzitând rezervația indiană Zuni.

■

12.03.2013 – Muzeul din Silver City s-a înființat în 1881 în casa bancherului și minerului Henry Ailman, care se căsătorise în 1878 cu Thedora Smith Ailman. Muzeul conține peste 30.000 de obiecte, fotografiile istorice, materiale arhivistice (ustensile de la mine și ferme, mobiliere, textile, hărți, ziare) din sec. 19, reprezentând sud-vestul statului New Mexico. În urma războiului dintre Statele Unite și Mexic, la tratatul din 1848 de la Guadalupe, Mexicul pierde California și New Mexico. Între anii 1840-1850, locuiau puțini anglofoni în aceste teritorii dominate de hispanici și indieni. Iar perioada 1875-1916 este anarhică, plină de gangsteri. E vremea celebrului Billy the Kid, scăpat miraculos din închisoare, și „Periculosului Dan Tucker”.

Locuințe izolate.

New Mexico este primit ca stat în confederația SUA abia în anul 1912. Trei mari grupuri de indieni trăiau în sud-vestul Statelor Unite: Anasazi, Honokam, și Mongollon. Silver City este sediul Universității din New Mexico, care găzduiește un muzeu privind olăritul, obiecte preistorice din cultura sud-vestică, pături Navajo, fotografii locale vechi. Denumirea „Orașul de Argint” provine de la minerit, care a prosperat în anii 1800.

La Graham există mine de aur și argint. În centrul orașului sunt galeriile de artă (ca-n Gallup).

Pe drumul 15 Nord, circa 44 de mile spre Locuințele Falezii Gila (Gila Cliff Dwellings National Monument), unde-s case și peșteri ale indienilor Mongollon, datând din perioada 1270-1290.

Priveliște tipică în New Mexico.

Șoseaua, cu multe serpentine, suișuri și coborâșuri... Două ore de amețeli! Traversăm râul Gila, mic, curgând printre ierburi. Văzusem și Lacul Roberts. La Gila Cliff Dwellings, conform arheologilor, tribul Tularosa Mongollon a construit în peșteri ziduri din roci și mortar, plus cherestea, între anii 1276-1287, împărțind fiecare peșteră în camere de dormit, săli de ceremonii și depozite de alimente. Aproximativ 42 de încăperi au format triburile de indieni, care au trăit în acest canion, înăuntrul acelor case-peșteri naturale din această zonă. A șaptea peșteră n-a fost locuită. Indienii se ocupau cu agricultura (deoarece exista pământ fertil în Valea Râului Gila, cultivând porumb, fasole și dovleci) și culesul de fructe, semințe și plante.

Peșterile-locuință.

S-au descoperit oale cu decorații alb-negre din perioada Mimbres (o ramură a culturii Mongollon), 1100-1150.

Se crede că locuitorii de pe faleza Gila ar fi venit din nord, de la 60 de mile depărtare, de lângă lacul Tularosa. După 1300, zona a fost abandonată din cauza secetei. Populația se înmulțise, iar resursele naturale nu mai erau suficiente. Timp de 100 de ani n-a mai locuit nimeni aici.

Munții sunt încă înzăpeziți.

Abia pe la anul 1500 s-au găsit dovezi că Apacii au emigrat în amonteale râului Gila. Apacii au constituit cel mai războinic trib de indieni. Erau denumiți *Be-don-ko-he* și s-au luptat contra invadatorilor albi (întâi spanioli, apoi englezi) până în anul 1886, luna septembrie. Au fost conduși în lupte de legendarul Geronimo (numele real Goyahkla), născut aproape de izvorul râului Gila, la începutul anului 1820. În 1870, guvernul american i-a relocat pe Apaci (dar și pe alte triburi) în rezervații.

Cel mai numeros trib de indieni a fost, însă, Navajo. Coloniștii spanioli, conduși de Juan de Oñate, s-au așezat în anul 1598 în estul și sudul acestei zone. Locuințele-peșteri de pe faleza Gila au fost descoperite de minerul H. B. Ailman în anul 1878, care locuia în Silver City. Iar arheologul Adolph Bandelier le investighează în 1884. Președintele american Theodore Roosevelt le proclamă monumente naționale în 1907, pentru a le apăra de vandalism, iar ecologistul Aldo Leopold stabilește zona Labirintul Gila în anul 1924, care devine lege în 1964, ce protejează o regiune de 109.000.000 pogoane de teren de-o parte și de alta a râului Gila.

Există o mare varietate de plante aici: pinioni, cactuși, ienuperi, sălcii, mușchi, bumbac, flori sălbatice etc., folosite de indieni pentru mâncare, medicină, materiale de construcție, combustibil.

De exemplu, de la planta *yucca* indienii foloseau fiecare parte: rădăcina pentru săpun, țepii pentru ace, fibrele pentru împletit rogojini și sandale, fructele și lăstarii tineri pentru mâncare, iar frunzele ca perii pentru vopsit.

Râul Gila izvorăște din munte, are trei brațe și se varsă în râul Colorado. Ca orice râu, a constituit un coridor de trecere dintr-o vale în alta, pe acest teritoriu greu accesibil.

Peșterile-locuință se află la circa 1900 m altitudine. Intrarea în acest parc e 3\$ pe persoană. Un mini-muzeu cu ierburi, fluturi și animale împăiate, din zonă.

Copacii de lîngă poteca ce duce spre peșteri au trunchiurile negre (arse de vreun incendiu), dar vârfurile

cu funzele verzi. Ce ciudat! Istoria se repetă. Războaiele care nu se mai termină ne vor aduce să trăim iar în peșteri?

„Ăsta ne e viitorul”, râde Lilia arătând spre găurile negre ale grotelor. Eu o pozam cu aparatul meu, ea mă poza cu aparatul ei. Acasă urma să le copiem pe un USB.

Lilia, în „orașul argintului”.

■

Când ne-am întors în Silver City, cauciucurile mașinii erau pline de pământ roșu. Am continuat pe NM-90 spre Lordsburg, tot în New Mexico. Ce străzi late! Deșert plat. Orașel liniștit. Am intrat în Muzeul Comitatului Lordsburg-Hidalgo. Intrarea – o mică donație. Muzeu non-profit, organizat de voluntari, împărțit în camere ce cuprind: mineritul de cupru (caracteristic zonei), o colecție de sticle întinzându-se pe o durată de 43 de ani, colecții de

fotografii din anii 1800, documente și poze despre prizonierii de război (mulți italieni din Al Doilea Război Mondial, ce lucrau pe plantații de bumbac în sud-vestul american).

O cameră este dedicată doctorului local James H. Baxter, iar alta conține obiecte din cele două războaie mondiale, plus din Coreea, Vietnam și Irak. Muzeul are în față un... tanc și o moară de vânt. N-am vrut s-o luăm pe autostrada principală I-10, ci pe șosele în plin deșert. US-70 ne-a dus la Safford, în Arizona. Ne-a răzbit foamea și-am dinat la Super Wok Buffet: „all you can eat” (tot ceea ce poți mânca), 8\$ de persoană.

Întreb ospătara dacă Globe, următorul orașel e mai mare decât Safford. „Everything is bigger than Safford!” (Toate sunt mai mari ca Safford!)

Autorul pe un drum lăturalnic arizonian.

■

Până nu călătoresc, nu trăiesc.

La Globe am ajuns seara. Înnoptat la Motel 6. Costă 56,29\$ camera pe noapte.

■

13.03.2013 – Peisaje spectaculoase de la Globe spre Mesa:

- un tunel prin munte (construit în anul 1952);
- defileuri;
- prăpăstii adânci;
- creste înalte.

Facem o grămadă de poze.

Natura și-a dezlănțuit imaginația în Arizona.

■

Mesa, Phoenix, Prescott, Flagstaff. De la I-40 pe Woody Mountain Rd., Route 66, Woodland Vig Blvd. și, apoi, 28 de mile pe 89A, într-un relief cu imagini splendide...

■

Țârâie aparatul de fotografiat pas cu pas: chiiiț, chiiiț, ca un șoarece. Am făcut 1200 de poze digitale în trei zile.

Locuințe în semipustietate.

Coborâm, coborâm... Numai pante și prăpăstii până la Sedona. Numele orașului provine de la Sedona Schnebly, soția dirigintei de poștă T. C. Schnebly care a format primul oficiu poștal în acest loc. Coloniștii albi s-au instalat aici începând cu anul 1876, iar în 1902 existau deja 20 de ferme dispersate printre roci.

T. C. Schnebly a cerut aprobare de la guvernul federal să deschidă un oficiu poștal. Fiindcă trebuia să-i dea un nume, a propus la început " Stația Schnebly" sau trecerea „Izvorul Stejarului”, care nu au fost acceptate ca fiind prea lungi. Atunci T. C. a propus numele soției sale „Sedona” și s-a aprobat. T. C. și Sedona au funcționat la oficiul poștal până în 1905. Însă, datorită morții fiicei lor Pearl, ei s-au întors în Missouri. Au revenit la Sedona în 1930, unde au rămas până la sfârșitul vieții. Informații despre familia Schnelby se găsesc la Muzeul Moștenirii din Sedona, iar o statuie a doamnei Sedona Schnelby a fost ridicată în fața Bibliotecii Publice din Sedona.

Sedona e renumită pentru grupurile sale stâncoase.

■

Stâncile roșiatice dau culoarea și pitorescul locului. Se văd munții dantelați în zare. Eu l-aș fi numit "Orașul Roșu". Pentru turiști sunt organizate tururi cu elicopterul, biplanorul, balonul, sau călare pe cal. Fiind prea scump, în condițiile acestei crize, am ales turul cu micul meu Chevy.

Nuanțele roșiatice ale stâncilor sunt caracteristica Sedonei.

Se organizează aici și Festivaluri Internaționale de Film. Pe strada principală (*main street*) există multe magazine și, mai ales, galerii de artă. Primul centru de artă din Sedona a fost înființat în 1958 de către sculptorul egiptean Nassan Gobran. Vin mulți artiști să redea în pânzele lor peisajele roșcate, stâncoase ale Sedonei sau prăpăstiile amețitoare din jur. N-am mers pe cărări pietroase nici cu bicileta, nici pe jos. Ne-am grăbit să ne întoarcem.

■

Trei zile de hoinărit. Benzina a costat în total 130\$. Atracțiile din jur le vizitasem cu ani înainte: Marele Canion, orașul Page cu Lacul Powell din apropiere și Valea Verde.

Am văzut moartea cu ochii

09.05.2013 – Mă apucă așa o bucurie când plec la drum...

Tocmai scrisesem extaziat de plăcerea condusului... Mă apropiam de Grants (dinspre Gallup), ducându-mă spre aeroport. Când pun mașina pe *cruise*, n-o mai simt! Parcă fuge de sub mine. Îmi scapă...

■

Am trecut prin moarte! Îmi notam în carnețel?

Pe autostrada I-40. Am impresia că fie am atins brusc volanul, fie a fost defectat controlul automat... că Chevy-ul meu a deraiat la început în stânga, ieșind de pe autostradă, apoi spre dreapta. A zburat ori s-a rostogolit și a aterizat cu roțile în sus! Ca-n filme.

■

Totul s-a petrecut în câteva secunde. În fracțiunile acelea mă gândeam: uite, cum mor! Centura de siguranță m-a ținut suspendat în aer, cu picioarele în sus. Dacă n-o aveam, aș fi dat ortul popii... Am avut mare noroc. E o minune că sunt viu. Îi mulțumesc lui Dumnezeu! Dacă aveam un pasager cu mine, în față, era mort. Mașina a căzut pe partea sa. Două bagaje mari (pline cu cărți, reviste, plicuri primite, ciorne de manuscrise) pe scaunele din spate au fost aruncate la zece metri de mașină.

Blocat, cu capul în jos, nu puteam să ies. Centura încă mă ținea agățat cu capul în jos și nu puteam s-o desfac. Ușa înțepenită. Au sărit câțiva șoferi în trecere. Unul a forțat ușa.

Mi-am desprins centura și am ieșit târându-mă pe burtă. „Ai sânge pe cap”, îmi zice unul. Nu simțeam nimic. Eram doar zgâriat pe cap, pe mâini și-mi curgea sânge.

■

A fost cumpăna vieții mele. Cel mai grav accident (sper și ultimul!) pe care l-am avut în viața mea. Mașina, făcută praf! Și era aproape nouă (din 2011). 11.000\$ pierduți.

Când mașina aterizase și se oprise din învârtirea ei nebună în aer, stăteam atârând cu capul în jos în cabina storcită și mă gândeam: Ca să vezi! Sunt viu... Am scăpat nevătămat.

Carcasa mașinii m-a conservat intact, deși perna de aer (care trebuia să se umfle la accident) nu s-a deschis.

■

Am trecut prin moarte!

■

A venit paramedicul (salvarea), dar i-am spus că n-am nimic.

Și două mașini de poliție.

■

Sunt neatent?
Sunt grăbit?
Sunt nerăbdător?
E vina mea?

■

Sunt absorbit de muncă, nervos, nemulțumit.
Mereu numai cu mintea la cărți, publicații...

■

Voi renaște din cenușă ca Pasărea Phoenix.

■

Când o să mă întorc în Gallup, peste trei săptămâni, din România, îmi voi cumpăra o altă mașină. Dar ar trebui să ajung cumva înapoi din Albuquerque în Gallup! E un autobuz, însă circulă rar. Avusesem viteza regulamentară de 75 de mile (120 km/oră). Un film de groază! *Reality TV!*

■

A fost suspect că mașina s-a întors în sens opus, fără să aibă vreun obstacol în față. Am plătit 150\$ unui indian Navajo să mă ducă urgent la aeroport. Nu voia nimeni.

Altă boacănă: în Albuquerque, bagajele mari, cu materiale didactice, depășesc 50 de pounds, iar *British Airlines* nu acceptă.

Pur și simplu am golit din plicuri, ciorne, reviste și le-am abandonat pe aeroport. În plus, am plătit 140\$ pentru bagajul doi.

Dar am prins avionul: Albuquerque – Chicago – Londra – București.

■

Viața e agitată. Viața e foarte agitată. Viața fierbe în clocot.

■

Și Romeo Stana, care scotea revista „Foaia” în statul New York, a avut un accident asemănător.

Din păcate, el a murit. Îndrăznise prea mult...

I had a suspicious terrible car accident that I could be dead on May 9th 2013 on the freeway, near Thoreau, going from Gallup to Albuquerque to the airport between 9-10 a.m. (in order to get to Romania).

There was a nice weather, good luminosity, no car near me in front or back for a distance of about 100 meters, plane/horizontal freeway in the desert... and suddenly my almost new car Chevy that was on cruise control going with 75 miles per hour turned upside down with the wheels on top and I was inside... I never had such violent accident in my life...

Fortunately the seat belt kept me hanged in the air with my head down and legs up...

Also, suspiciously no airbag opened although the car was almost new and in good condition and the car has very strong blows landing on its ceiling.

I escaped with little injures to my hands and my head...

What should I expect for the future?

Extinzând... Extensica!

Cu profesori români și chinezi, la Institutul de Mecanica Solidelor, București.

Profesorii chinezi Cai Wen, Yong Chunyan, Weihua Li prezintă „Extensica” la Institutul de Mecanica Solidelor pe 29 mai 2013. Pe 30 mai, prezintă la Facultatea de Electronică (din cadrul Universității Politehnice) din București.

28.05.2013 – În București, cu chinezii și domnul Vlădăreanu, la Muzeul de Istorie, am văzut: Columna lui Traian (reproducere), Comorile Chinei, și Tezaurul Istoric (românesc).

Mers pe Lipsyani.

Biserica domnească „Buna Vestire”, ctitorită de Mircea Ciobanul în anul 1559.

Turul capitalei (*Bucharest Beautiful*): 25 RONI.

■

Întâlnit pe domnișoara Cristina Stamin, asistenta universitară a lui Ovidiu Șandru. Discutat prin celular cu Mihai Căruțașu, secretar al AOȘR. I-am telefonat și lui Mărgărit Pavelescu (secția de fizică a AOȘR), dar n-a răspuns.

■

Învățămintele pentru viață: fii pozitiv, studiază mereu, fii activ, bea ceai/ cafea/vin (moderat), suc zilnic, să râzi, să dormi suficient, să-ți speli și cureți (*floss*) dinții...

■

În tomul său, recent publicat, „Supermatematica”, vol. 1-2, ed. Politehnica din Timișoara, profesorul Mircea Eugen Șelariu definește și „Funcțiile Supermatematice Smarandache în Trepte”. M-am simțit măgulit.

■

Limba română are scriere fonetică, dar neologismele engleze care intră în limbă păstrează scrierea semantică anglofonă:

- *Service* – serviciul mașinii, reparații (pronunțat în românește „servis”);
  - *Computer* – „compiuter”
  - *Site* sau *sit* sau *sait* (referitor la *web*), ducând la o hibridare: scriere fonetico-semantică.
-

Nu fusesem niciodată la Ateneu. Spectacolul susținut de pianistul Costin Filipoiu (născut în 1979 la București).

A studiat la Berlin. Concerte în Germania și România. Interpretează din Brahms, Beethoven, Bach, Chopin, Schubert, Enescu, Scarlatti.

Expresivă, cu mult suflet, interpretarea pianistului. Are școala germană.

Profesorii Weihua Li, Yang Chunyan, Cai Wen, la Ateneul Român.

■
E o durere să conduci prin traficul bucureștean...
Grămezi de mașini, se încalcă liniile, nu e loc de parcare...

Îi ducem la restaurantul chinezesc Nan Jing din capitală.

■
La Brașov, cu chinezii.

Conduce profesorul Vlădăreanu. Întâlnim pe Nicolae Pop, profesor la Universitatea din Baia Mare.

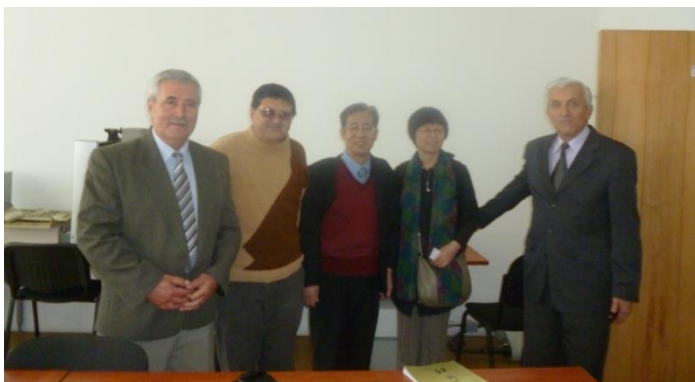

Vasile Berinde, profesor de matematică din Baia Mare, șef de departament, zice că sunt cel mai citat matematician român. Nu știam.

■

31.05.2013 – La Universitatea „Transilvania” din Brașov, catedra de Inginerie Economică și Sisteme de Producție.

Chinezii beau apă caldă (ca să le dea energie).

La Universitatea „Transilvania” din Brașov.

■

Facem cunoștință cu prof. dr. ing. Romeo Cioară, editorul șef al revistei științifice „Recent”, apoi cu Mihai V. Ionescu, șeful departamentului.

Pe colonelul Vasile Șandru îl văsussem la careul de dimineață al Academiei Militare a Forțelor Armate, unde eu și domnul Vlădăreanu suntem cazați.

Profesorul Mircea Boșcoianu, de la Academia „Henri Coandă” a Forțelor Aeriene din Brașov, ne-a condus.

Prof. Gavrilă Calefariu ne propune să mergem la Institutul Confucius. Prof. Sorin Barabaș ne-a acompaniat.

■

România părea curată, aranjată, frumoasă, văzută de pe autostrăzi.

■

Vizităm Colina Universității „Transilvania”, Sistemul solar; în depărtare se vede Cetatea Brașovului.

■

Îmi continui jurnalele instantanee... Nu mai am timp de detalii.

■

La Institutul de Cercetare a Universității „Transilvania”, profesorul Radu Munteanu de la Universitatea Tehnică din Cluj zicea: „Bucurați-vă de studenții pe care-i aveți acum, fiindcă mai târziu va fi și mai rău.”

Decanul de la Matematică, Marin M. Marin din Brașov, l-a avut ca profesor la Iași pe renumitul matematician Constantin Corduneanu. Și dl. Corduneanu îi spunea, apropo de numele studentului Marin Marin: „De două ori Marin și niciodată oltean?”...

La Institutul de Cercetări am văzut un scanner 3D, plus freze și triunghiuri electronice. Tăierea metalului cu jet de apă și nisip la precizie de 8 microni. Procesul de sintetizare (întărire a pulberii).

■

Am aflat numărul de telefon al profesorului brașovean Mihaly Bencze prin Ovidiu Pop, tot matematician, dar din Maramureș.

■
Omul grăbit e omul greșit (proverb). Dar nu întotdeauna!...

■
Cu familia Pop din Baia Mare am vizitat castelul Bran. Actul de începere a construcției a fost la 19 noiembrie, 1377, când regele maghiar Ludovic de Anjou a vrut să apere trecătoarea Bran, la granița dintre Ardeal și Țara Românească, de incursiunile otomane. Castelul a fost ridicat de brașoveni pe cheltuielile lor, iar în 1382 era gata. La începutul sec. al XV-lea, Cetatea Bran este încredințată lui Mircea cel Bătrân, iar, după moartea acestuia, voievodului Transilvaniei, prin bunăvoința principelui Sigismund de Luxemburg.

La Castelul Bran, cu familia Pop din Baia Mare.

Vlad Țepeș trece prin Bran în anul 1459 pentru a ataca Brașovul. Regele maghiar Vladislav II Jagello cedează brașovenilor fostul Bran la 1 ianuarie 1498 pentru o perioadă de 10 ani, împrumutând de la aceștia 1.000 de florini. Regele, neplătindu-și datoria nici după 10 ani, nici mai târziu, după 25 de ani, castelul rămâne sub stăpânirea brașoveană definitivă.

Și Mihai Viteazu s-a oprit la castel în drumul său spre Alba Iulia în 1596. Doamna Stanca, soția sa, l-a așteptat aici, când granița dintre Muntenia și Transilvania este mutată la Fundata. Importanța fortificației scade la 1836.

În 1920, orașul Brașov donează castelul reginei Maria și Regelui Ferdinand, Suveranii României Mari. Arhitectul ceh Karol Loman îl restructurează, iar Regina Maria îl transformă într-o confortabilă locuință, fiind alături de Balcic (din fostul Cadrilater românesc) reședința ei preferată. Regina Maria a decedat pe 18 iulie 1938 la castelul Peleş, din Sinaia, lăsând moștenire castelul Bran fiicei sale, principesa Ileana.

Inima Reginei Maria a fost îngropată la Balcic, conform dorinței sale. Însă, caseta cu inima ei a fost adusă la Bran în 1940, când România a pierdut Cadrilaterul, apoi mutată într-o capelă.

Principesa Ileana s-a căsătorit cu arhiducele Anton de Habsburg și au avut șase copii.

La 18 mai 2009, Castelul Bran este retrocedat copiilor principesei Ileana de România (Dominic Habsburg Lothringer, Maria-Magdalena Hobshauer, și Elisabeta Sandhofer), iar la 1 iulie este deschis ca muzeu privat.

■

Când eu eram elev la Școala generală, am învățat despre Vlad Țepeș c-a domnit între anii 1456-1462, iar ulterior s-au descoperit în arhivele istorice încă două domnii scurte, de câteva luni, ale sale (în anii 1448 și 1476).

Scriitorul Bran Stoker din Irlanda a publicat un roman numit „Dracula” în anul 1897, al cărui personaj principal este contele Dracula, un prinț transilvănean din sec. al XV-lea, înfățișat ca un vampir băștinaș, însetat de sânge.

Se creează o confuzie între Dracula și Vlad Țepeș, care fusese domn al Țării Românești, dar copilărise în Transilvania.

Tatăl lui Țepeș, supranumit Vlad Dracul pentru că purta stindardul cu Ordinul Dragonului, dat de regele Ungariei Sigismund de Luxemburg pentru că luptase pentru apărarea crucii. „Dracula” înseamnă în limba slavonă „fiul dracului”. Cartea lui Stoker a fost tradusă în multe limbi și ecranizată de F. W. Mornau (1922), T. Browning (1931), T. Fisher (1958), F. F. Coppola (1992) etc.

Castelul în stil gotic este plasat pe o stâncă. Avea guri de tragere cu tunul înspre drum, însă, mai târziu, acestea au fost transformate în ferestre. Intrarea se făcea pe o scară mobilă (ca-n Evul Mediu).

Este renovat în 1723 și 1883-1886. Are un foișor de lemn, de unde străjerii supravegheau trecătoarea.

Donjonul (cel mai important turn) avea un acoperiș în pupitru spre a împiedica incendierea fortului, plus multe creneluri.

■

Plouase tot timpul în Poiana Brașov (care a devenit azi stațiune pentru *les nouveaux riches* - noua burghezie), inaccesibilă lucrătorilor mărunți.

Mi-am cumpărat o umbrelă cu 15 RONI.

Cu profesorul Nicolae Pop.

■

Ajunși la Brașov: chinezii, eu, domnul Vlădăreanu, colonelul Șandru și un elev-militar ca șofer.

Sășii și cavalerii teutoni au construit între 1211-1225 prima cetate medievală în satul Râșnov (denumit și satul trandafirilor: Rosendorf, în anul 1388).

Regele ungar Carol Robert de Anjou atestază documentar așezarea în anul 1331.

Invazia tătarilor pustiește Țara Bârsei în anul 1335, totuși Cetatea Râșnov rezistă. Dar în anul 1421 este atacată de otomani, care renunță și se îndreaptă spre Brașov, pe care-l distrug (deoarece era refortificat).

Stilul fortăreței este gotic și cuprinde Cetatea de Sus și Cetatea de Jos. În 1612, asediată de Gabriel Bathory. Turnurile sunt dărâmate cu ghiulele. Turnul principal este denumit ulterior Bathory. În zona turnului s-a găsit un tezaur de 411 monede de argint în anul 2001.

Fortăreața a fost parțial distrusă în urma cutremurelor din 1580 și 1802, precum și a incendiului din 1718.

În interiorul fortăreței se trăia ca într-un târg, în 80 de căsuțe.

■

La Institutul Confucius (chinezesc desigur) din Brașov, deschis în martie 2012, se predă limba chineză, la nivel de începători și mediu. Încă 200 de studenți români au luat cursuri de chineză. Au evenimente și conferințe despre cultura chineză. Se organizează concursuri de *ping-pong*. Există trei profesoare de chineză, predând prin engleză, dar și direct din română.

Directorul român este prof. Dr. Andrei Bodin, iar directorul chinez este Yong Zhaoyu. Dna Florescu este administratoare.

Există 400 de Institute Confucius în lume și tinde să depășească numărul institutelor „Goethe” germane și a celor culturale franceze.

Sunt trei Institute Confucius numai în România: la Brașov, la Cluj, și Sibiu. La București nu există!

■

Cristina Bălan zice în celular: „Ești un savant cu suflet de poet.” (Fiindcă mă văicăream că nu-mi găseam cardul de credit.)

■

O fugă nebună, nebună, nebună prin viață. Asta fac, nu mai trăiesc. Nu mai am timp...

Schimbând o roată la bătrâna Dacie românească.

■

Între Rășinariii lui Cioran și Bălceștii mei poate fi o asemănare? Mi-era dor nespus de Oltețul meu, de stadionul cu iarbă, de viața arhaică de care nu mă pot detașa „și-n lumea mare” prin care mă învârt, și în locurile

exotice pe unde călătoresc sunt tot un țăran, mă port ca un copil. Cioran detesta și iubea „acest blestemat, acest splendid Rășinari” (în scrisori către cei de acasă). Eu am iubit Bălceștiul, dar acum începe să se înstrăineze de mine. Depărtarea, distanța își spun cuvântul.

■

Citesc revista „Iceberg” editată la Brașov de Adrian Lesenciuc. Am asistat la o lansare a numărului 1 pe 2013, în Turnul Artelor.

Am discutat și cu Virgil Borcan, profesor de franceză la Facultatea de Litere din Brașov. Mi-a stârnit interes „transmodernismul” despre care Horia Munteanu a scris două manifeste. (Rămâne de investigat pe mai târziu.)

Dintre editori, îl mai cunoșteam pe Ion Brumaru de la vechea „Astra”. Numere „Iceberg” dedicate unor personalități: Cioran, Nichita, etc.

■

Funeriu a fost funerariul cercetării și învățământului.

■

01.06.2013 – La Sinaia, Hotel Pallas, cu domnul Vlădăreanu și profesorii chinezi: Dr. Cai Wen, Dr. Weihua Li, și Dr. Yang Chunyan.

Ciudat că etimologia patronimului orașului vine de la arabi și anume, de la Peninsula Sinai.

Spătarul Mihail Cantacuzino, în anul 1675, rățacea pe timpul iernii pe Valea Prahovei, prigonit de aprozii lui Gheorghe Duca. Spătarul a ajuns la schitul de călugări Sf. Nicolae, reconstruit de un tâlhar pocăit, Nicolae Grozea din Breaza.

Mihail Cantacuzino a jurat că dacă va scăpa cu viață, va face o mănăstire în aceste locuri sălbatice, pe malul pârâului Peleş. După ce fratele lui a pus mâna pe tronul Țării Românești, soarta Cantacuzinilor s-a schimbat radical.

Mihail și mama sa Ilinca au vizitat Palestina și peninsula Sinai și au fost profund impresionați de mănăstirea Sinai (1681).

Mănăstirea Sinaia a fost construită între 1690-1695, iar la sfințirea ei a participat și Constantin Brâncoveanu, domnitorul Țării Românești. În timpul domniei lui Mihai Șuțu, s-a alcătuit un cătun de scutelnici din 24 de familii, care avea ca sarcină paza mănăstirii.

În 1802 și 1821 (după revoluția lui T. Vladimirescu) turcii ocupă mănăstirea.

Între 1843-46, mănăstirea este lărgită. Se construiește o șosea între Câmpina și Ardeal între anii 1847-1865. Mănăstirea e ocupată de trupele rusești între 1848-1850 și de austrieci între 1854-1858.

Principele Carol al României și soția lui, pricipesa Elisabeta, își petrec verile la mănăstirea Sinaia începând din anul 1866. Castelul Peleş, ridicat de regele Carol între 1875-1883, va fi locuit de perechea regală în perioada 1896-1914.

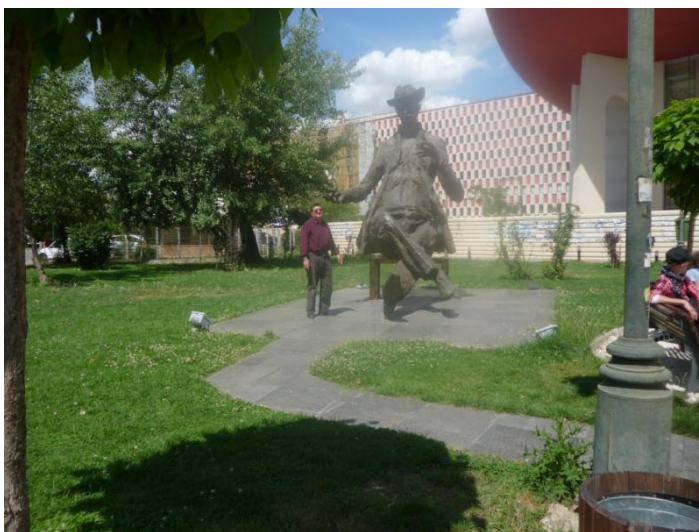
Iar castelul Pelișor, alăturat, e ridicat între anii 1899-1903, conform planurilor arhitectului ceh Karel Liman. Pelișor a servit ca reședință a prinților moștenitori Ferdinand și Maria până în anul 1914, când a decedat regele Carol I, după care a fost transformat în muzeu. Castelul Peleş, în stil neorenescentist, îmbină stiluri

diverse: baroc, german, hispanic etc. și cuprinde ornamente, decorații, vitralii, precum și colecții de tablouri, armuri, covoare și ceramică de artiști înzestrați.

■

02.06.2013 – De la Sinaia ne întoarcem cu mașina la București. La Palatul Regal vizităm Galeria de Artă Europeană și apoi Galeria de Artă românească, monumentul lui Ghilduș, și Statuia lui Carol.

După care, mi-am luat bagajul din Calea Griviței, iar doctorandul Victor Vlădăreanu, fiul profesorului Luige Vlădăreanu, m-a dus la aeroport.

La un taifas peste timp.

■

Otopeni. S-a ridicat avionul...
Adio, România ! Când o să revin?

Istanbul: între știință, proteste și istorie

Piața Taksim din Istanbul, monumentul dedicat lui Ataturk.

08.07.2013 – „Tot pe drum, pe drum, pe drum”... în
ciuda accidentului grav din luna mai, de pe autostradă...

Înving frica prin frică...

■

Rămân cuminte, pe banda din dreapta, fără să depășesc limita de viteză.

Conduc defensiv, cu mâinile strânse pe volan și când se zguduie sau se bălângăne Nissan-ul meu, noul vehicul al meu, îmi sare inima din loc, la denivelări din asfalt.

■

Mergând constant și încet pe linie dreaptă, parcă stai... Rar schimb benzile.

Înainte, nu-mi plăcea să am pe altul în fața mea. Acceleram, deceleram... și tot așa.

■

Mai am încă obiceiul riscant să pun carnetelul pe genunchiul drept și să scriu în timp ce mâna stângă ține încordat de volan.

Zic: să nu se răcească ideea.

Ba mă pasc și ghinioane!

Fie pierd sau uit câte ceva prin excursii, ori iau tichete de supravitează, ori mi se defectează mașina.

Azi de dimineață, cum am pornit, mi s-a aprins becul sensorului (!) că roțile-s desumflate.

■

„Să n-ai accidente de avion”, îmi scrie M.M. Doamne ferește! Și eu zbor cam des... Ieri, 7 iulie 2013, s-a prăbușit un avion sud-corean venind de la Seoul, pe aeroportul din San Francisco, chiar la aterizare.

Din 307 pasageri, două persoane au decedat, două sunt paralizate și șase rănite grav. Puține victime, totuși. Era un Boeing 777, la care am lucrat și eu (la partea de *software*, când eram inginer la *Honeywell*, 1990-1995). Era zborul 214, echipajul avea 16 membri, dintre care 4 piloți. Considerând și pe cei cu răni ușoare: 182 în total, deși cifrele diferă în presă.

■

Am cumpărat cel mai ieftin bilet de pe Internet, de la o agenție nouă *Cheap0air*. 1.948,20\$, incluzând și 3 nopți de cazare la hotel.

Celelalte agenții online îmi cereau peste 2.300\$ numai zborul dus-întors. La dus rămân o noapte la Amsterdam și o noapte la întoarcere (plătești puțin, aștepti mult).

■

09.07.2013 – Am vizitat o jumătate de zi... aeroportul din Amsterdam! O expoziție privind începutul zborurilor comerciale în 1919-1920 cu plane.

„Olandezul zburător” este conectat cu KLM (Compania Aeriană Regală Olandeză); un desen reprezentativ de Jon Wijga din 1926.

În 1928, deja KLM zbura prin Europa, iar în 1932 prin Africa și Asia.

Multe postere publicitare. Avioanele Fokker, după 1933, sunt înlocuite cu Boeing și Douglas, produse numai din metal, care puteau lua la bord 14 persoane și necesitau 6 zile ca să ajungă până în India.

Aluminiul, mai ușor, înlocuiește celelalte metale la avioane. Zborul era scurt și rezervat elitelor. Iarna, din cauza vremii, nu avea loc.

În 1920 Fokker-ul făcea 10 zile până în Indiile Vestice Olandeze. În 1930, din Schiphol, aeroportul din Amsterdam, până în Batavia (Jakarta de azi) lua 6 zile, evident oprind în mai multe orașe pe traseu. Urmează epoca zborurilor intercontinentale ale KLM-ului cu avioane Lockheed Constellation („Connie”) între 1950-1960, cu patru motoare. Simultan e folosit și avionul Convair. Acestea ajungeau la 400 km/oră și aveau o capacitate de 43 de persoane. Boeing 747 se extinde la 436 scaune și 900 km/oră.

Alăturat este o cameră de rugăciuni, apoi o cameră de prim-ajutor (*Eerste hulp*), de fapt, șezlonguri pe care se poate dormi (am aflat de ea prea târziu, când trebuia să plec).

Muzeul Ruks jos, cu obiecte artistice de vânzare.
Chiar și o mică bibliotecă a aeroportului.

■

Până nu comiți greșeli, nu ești bun.

■

Ajung tocmai pe 10 iulie la unu noaptea în Istanbul. Din cauza condițiilor politice din Turcia ultimelor săptămâni, au avut loc demonstrații în Piața Taksim (în turcă, *Taksim Meydane*) contra procesului de islamizare a țării de către guvernul Erdogan, susținut de partidele religioase. Mulți cercetători n-au venit la conferință. De vină mai este și criza globală din care cauză se aprobă mai greu sponsorizările.

Reprimarea demonstrațiilor din Piața Taksim (iulie 2013).

■
Albuquerque – Atlanta – Amsterdam – Istanbul. Două zile pe drum. Viza electronică turcească e 20\$.

Dormit 3-4 ore numai. De dimineață, o cafea tare. Ness cu cremă în cameră la Hotel Hilton Garden (69\$ pe noapte). Schimbasesem 100\$ la rata 1USD = 1,92 lire turcești.

■
Amfiteatrul plin la Muzeul Azkeri din Istanbul.

Un citat din Kemal Atatürk: „Națiunile care nu-și cunosc istoria sunt condamnate să dispară”.

Autorul, pregătit pentru o nouă conferință internațională.

■
Murat Efe, coordonator local, deschide conferința.

Dr. Jack Lemon prezintă o Plenară despre *Agilitatea Capabilităților Militare* folosind fuziunea informațiilor.

Am găsit în program încă două nume românești: Laura Georgescu și Dan Marinescu, pe lângă mine și alții pe care-i cunoșteam de la conferințele anterioare: Valentina Dragoș (din Paris) și Mihai Cristian Florea (din Québec Ville). Lucrarea mea cu polonezul Ksawery Krenc e prezentată de el: „Aplicații ale Regulilor Condiționale și Relative în Detectarea Amenințărilor”. Eu doar răspuns la o întrebare: în DSmT regula pesimistă este similară cu probabilitatea subiectivă de jos (*lower probability*), iar regula optimistă cu probabilitatea subiectivă de sus (*upper probability*) – ca-n probabilitatea imprecisă.

Cu cercetatorul polonez Dr. Ksawery Krenc.

■
Mă prinde somnul. Beau a doua cafea... pentru două nopți consecutive nedormite prin avioane...

■
Se fac distincții între *soft data* și *hard data*, și analog fuziunile lor.

■

Turcii cu mustăți, coifuri și costume roșii suflă în trompete și bat în tobe ca soldații otomani pe timpuri. Alții, în halate albastre. Semiluna în dreapta, Atatürk în stânga. Nu e loc în amfiteatru. Stăm pe scări. Parcă acum ar pleca de la război. Chiar așa numit. Spectacol otoman.

„Ieniceri, copii de suflet ai lui Allah și spahii
Vin de-ntunecă Pământul la Rovine, în câmpii...”

Mi-am adus aminte de versurile lui Eminescu.

Trebuiau să fie sesiuni de comunicări științifice,
dar... nu s-a mai dus nimeni!

Lumea privește surprinsă. Ritmul și zgomotele îți
ridică părul măciucă.

■

Soft data: bloguri, reviste, texte, idei.

Hard data: video, semnale electrice.

Soft data este calitativă, *hard data* este cantitativă.
Soft data trebuie modelată cu recursii Bayesiene și
procese Markov. Apoi se combină *soft data* cu *hard data*.
Există date hibride: date soft și hard amestecate. Se
folosește logica incertă (Nuñez 2013).

Fuziunea și deciziile automate la UAV (*Unmanned
Aerial Vehicle*) sau *drone*.

■

Un actor român clasic, Birlic... Văd în texte turcești
cuvântul *birlik*, care înseamnă unitate.

■

Îmi revin în memorie, vag, cuvinte învățate când
eram în lagărele din Istanbul și Ankara (1988-1990),
vorbind o turcă precară, redusă.

- *Te şekür ederim* = mulțumesc mult;
- *Salamo alecum/ Alekum salam* = salutare;
- *Evet* = da;
- *Hayer* = nu;
- *Burda* = aici;
- *Taman* = atât (cu o variantă și în română);
- *Kadin* = femeie (î fără punct se citește î);
- *Erkek* = bărbat;
- *Çacuk* = [ciogiuc] copil;
- *Anne* = mamă;
- *Baba* = tată;
- *Şeker* = zahăr;
- *Küçük* = mic;
- *Buyuk* = mare;
- *Kohuşmak* = a vorbi.

Destule cuvinte turcești au intrat în limba română după secole de stăpânire: bir, para, ceai, taman, duşman, cioban, ioc, ciolan, ciorbă etc.

Numerale turcești:

- 1 = *bir*;
- 2 = *iki*;
- 3 = *üç*;
- 4 = *dort*;
- 5 = *beş*;
- 6 = *alti* (altî);
- 7 = *yedi*;
- 8 = *sekiz*;
- 9 = *dokuz*;
- 10 = *on*.

Mai știam un cântec de-al lor, tot în lagărul de refugiați politici învățat:

„Yavaş, yavaş”... = încet, încet...

■

Kaç para ? = cât costă ?

■

11.07.2013 – „Cine vrea să știe viitorul, trebuie să cunoască trecutul.” Claudius Ptolemy (100-180), matematician grec care a scris despre observații imprecise, despre algoritmi de fuziune în antichitate.

Modernitatea Istanbulului.

■

„Nimic nu e mai practic decât o bună teorie”
(Maxwell).

■
If I stop working, I die.

■
Vizitând, vezi cum se comportă oamenii, cum gândesc, ce atitudini au.

■
De ce sunt așa de preocupați de supravegherea populației? Operațiune suspectă...

Oamenii au devenit sclavii banilor.

■
„Quo vadis, Fusion”, prelegere în amfiteatru de Wolfgang Koch (neamț).

■
Un alt cercetător român din Brest, Franța, Ion George Todoran, în cooperare cu francezii, despre „Evaluarea Calității Informației în Sistemele de Fuziune”.

Am prezentat lucrarea „Asupra Consistenței lui PCR6 cu Regula Mediei și Aplicația ei la Estimarea Probabilisticii (Frecventiste)”.

■
Se observă un *revirement* al coloniilor față de metropolele de sub care s-au eliberat. De exemplu, cercetătorii din Maghreb se îndreaptă tot spre Franța, iar în țările lor, franceza rămâne tot prima lor limbă străină. La conferințe, tot în cercul francofon se învârtesc.

■
Reliabilitate, credibilitate, ambiguitate; auto-confidență, fenomene epistemice; contrasticitate; factualitate; paterne lingvistice, verocitate; redundanță; duplicare;

procesări ale limbajului natural; etichetarea noțiunilor; cuantificarea confidenței; greutatea evidenței; informații conflictuale.

Toate aceste sintagme au fost extrase din prezentarea cercetătoarei românce Valentina Dragoș, de la ONERA, Paris, despre analiza ontologică a incertitudinii din data soft.

■

Gala premiilor pe insula Apei în Istanbul. Jucăm de ne rupem.

Turcia veche.

12.07.2013 – M-am culcat ieri după miezul nopții. Asist la Plenara lui Patrick Wolfe, de la University College London, despre „Big Data and Statistical Network Analysis”.

■

Ne studiază ăștia totul: email-uri, caracteristici de comportament, legăturile din rețele sociale etc. Pentru a prezice acțiunile noastre (ale tuturor) viitoare.

■

Rețele dinamice.

■

Askeri Muzesi. În sfârșit, mă decid să merg la Muzeul Militar din Istanbul. Iar am dat-o în bară cu aparatul de fotografiat.

S-a descărcat bateria și n-am putut s-o încarc, deoarece ștecherul american nu se potrivește la cel turcesc. Mă rog de colegi să mai facem câte o poză.

Imperiul Otoman începe cu ocuparea Constantinopolului, capitala Bizanțului, în 1453. Țin minte anul pentru că este cu patru ani înainte de domnia lui Ștefan cel Mare (1457-1504).

Începând cu 1726 în Biserica Bizantină, din Hagia Eirene, se colectează arme, care în 1846 se transformă în Muzeu Militar de către Pașa Ahmet Fethi, denumit Muzeul Imperial (în turcește *Muzei Hunayun*).

În sec. XX, Pașa Ahmet Muhtar adaugă 9 colecții de arme antice. În 1949 armele sunt depozitate în Arsenalul Maçka. În 1959 este deschis Muzeul în Gimnaziul Academiei Militare.

Mă gândesc la Dimitrie Cantemir și opera sa „Creșterea și descreșterea Imperiului Otoman”. Muzeul are o mare diversitate de arme otomane și europene. Săbii încovoiate construite de Hadji Sungar pentru Sultanul Süleyman Magnificul.

Din timpurile când turcii erau spaima Europei.

Caracteristicile coifurilor turcești. Armuri, obiecte religioase de pe vremea triburilor de huni și Gokturci. Lanțul cu care Imperiul Bizantin a închis estuarul Cornul de Aur în timpul capturării Istanbulului de către turci. Se zice că în acest Golf erau ascunse bogățiile bizantinilor. După Primul Război Mondial, Imperiul turcesc se destramă. Bătălia din 1839 a Sultanului Marat I contra comandantului sârb la Kosovo duce la avansarea otomană în Balcani, ocupând Sofia, Nis și Monastre.

Triburile turcești s-au stabilit în centrul Asiei. Teritoriul era numit Turkestan. Perșii îl numea Turan. Încep să se sedentarizeze în perioada Uyghur, formând orașe. Erau buni arcași, vânători și călăreți.

Religia pre-islamică a lor, credeau în „Dumnezeu din cer”.

Scene de luptă.

Atila (345-453), împărat turco-hun. Cu o armată de 750.000 de soldați își propune să cucerească lumea. Atila

a fost fiul lui Muncuk, unul dintre fondatorii statului Hun. De tânăr a trăit la Roma, vorbind fluent latina și învățând cultura romană, dar și slăbiciunile romanilor. Atacă Imperiul Roman când împărat era Valentinus III, în mai multe rânduri. În 453, când avea 58 de ani, se căsătorește cu o tânără fată, Ildiko, în capitala Imperiului Hun, Etzelburg (la granița de azi a Ungariei). Dimineața e găsit mort, iar patul e plin de sânge. Nu se știe dacă a fost asasinat sau nu. Atila ajunge cu hoardele sale până în Nordul Italiei și era gata să intre în Roma. Papa al III-lea îl convinge să renunțe (contra plății unui tribut). Fiul său Ellah preia puterea, dar trupele se destramă.

Structura socială a Gökturcilor (552-245): familie, clan, trib, națiune (*bodun*) și stat (*il*). Cultura Uyghur (745-1368), pre-islamică. Vechiul alfabet turc. Oamenii de cultură: Harezmi (780-850), matematician, astronom, geograf; Al-Biruni (973-1048), matematician, istoric, geograf; Al-Farabi (870-950), logician, muzician; Ibn-i Sina (980-1037), filozof, fizician, a scris peste 250 de cărți; Yiusuf Has Hacib (1027-1077), literatură, artă.

Bătălia de la Mohacs din 29 august 1526, despre care am învățat la istorie a durat... două ore! Süleyman Magnificul cu o oaste de 100.000 de soldați, 300 de tunuri este întâmpinat de armata ungară a Regelui Lajos al II-lea, condusă de Bathory, numărând 50-60.000 de soldați. Süleyman intră în Buda și Pesta fără rezistență și-l întronizează pe Ion Zapolya, Voievod al Transilvaniei, ca Rege al Ungariei.

Portretele sultanilor afișate, unul după altul.

Vestitele iatagane turcești. Flintele. Școala Militară și ofițerii turci cu fesurile lor roșii și îmbrăcați în caftane.

Primul Război Mondial care duce la spargerea Imperiului Otoman, deja în agonie (supranumit „omul bolnav al Europei”). Și Mustafa Kemal Atatürk, care-i modernizează, scoțându-i din Evul Mediu („atatürk” însemnând <tatăl turcilor>).

Colecția de pistoale, puști și tunuri otomane, începând din sec. XVI. Pistoalele, în special, dar și unele puști, sunt frumos ornamentate cu motive geometrice bogate. Numărul ornamentelor scade drastic în sec. XIX. Ornamentele erau făcute din lemn, os, scoici, carcase de broaște țestoase, dar și din plăci metalice (chiar și din argint). Pistoalele era fabricate în Anatolia, Caucaz, Balcani și Istanbul.

Tablurile lui Baiazid (1481-1512) și Süleyman Magnificul (1520-1566).

Colegii mei de lagăr turcesc (1988-1990), Sedat și Yilmaz, turci-tătari din Dobrogea, vizitaseră acest muzeu și mi-au spus c-au văzut sabia lui Ștefan cel Mare expusă. Eu n-am reușit astăzi s-o găsec, deși am întrebat și la ghișeu...

Apoi, urmează colecția de căști de metal (turcești și europene), zale, scuturi, platoșe, iatagane din sec. 15-20, din perioadele Memluk, Persană, Akkoyunlu, Sirvanșah, Timurla care se disting prin forme și decorații. Căștile europene în sec. 13 erau deschise, iar în Evul Mediu până la sfârșitul sec. 17 închise. Din sec. 18 nu se mai construiesc din metal, ci din țesături sau piele cu dantele aurite sau argintate, asortate uniformelor militare.

Odată cu înființarea Corpului de Ieniceri la 1363, s-au adoptat și hainele militare pentru cele 101 de divizii ale sale. Fiecare divizie avea uniformă diferită, în special veșmântul de pe cap, pentru a se distinge de civili și de inamici. Ofițerii de rang înalt, „vizirii”, purtau caftane și mantale lungi. Bucătarii aveau șorțuri și mantale de piele brodate. Infanteriștii purtau șosete roșii, pe când ofițerii purtau galbene.

Cavaleriștii se încălțau în cizme. Turcii abandonează turbanele și șalvarii lor în timpul domniei lui Murat al II-lea (1808-1839), iar în timpul următorului sultan, Abdülmecid I (1839-1861), stilul european al uniformelor este acceptat pe deplin: cu jachete și pantaloni strâmți pe corp. În locul turbanelor își pun fesuri.

Colecție de ordine de vitejie și medalii acordate luptătorilor otomani. De exemplu, Medalionul Bosnia (1849) pentru înnăbușirea Răscoalei Sârbilor.

(Nu am văzut menționate și luptele românești contra turcilor, dar nu am avut timp să intru în detalii și să verific toate obiectele și înscrisurile din muzeu. Un istoric român ar trebui s-o facă...)

În colecția de tunuri fabricate din bronz, sunt și de pe vremea Sultanului Süleyman Magnificul I (1520-1566), când Imperiul Otoman atinsese apogeul, ajungând în 1529 să asedieze Viena. Ciocnirea a două civilizații: musulmană și creștină. Există și tunuri din fier din sec. 16, plus tunurile europene (inclusiv cele rusești) până în sec. XX. Pe lângă ornamente și centuri, pe tunurile vechi s-au descoperit caligrafii vechi. De exemplu, pe un tun al Sultanului Mamelucilor, Kayitbay.

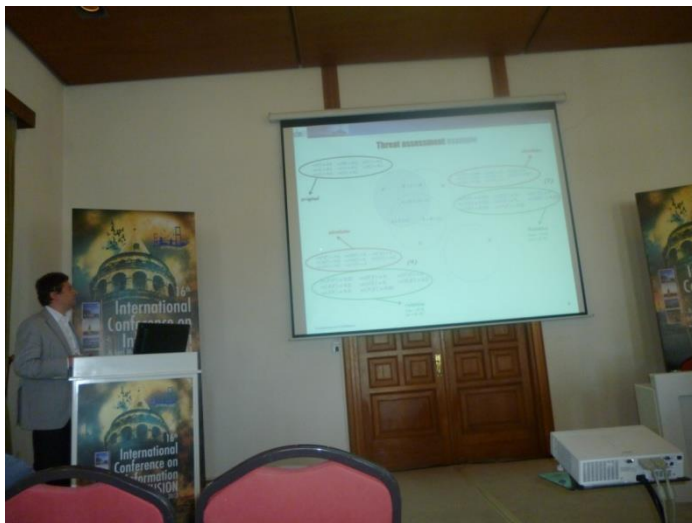
■

În limba kurdă:

- 1=yek
- 2=duo-duo
- 3=să-sei (am transcris pronunția)

În limba Swahili:

- Asante sana= mulțime
- Mambo=salut
- Jambo=cu plăcere.

Dr. Ksawery Krenc prezintă lucrarea realizată în colaborare cu Autorul.

■

Întâlnesc doi profesori universitari din Algeria: Dr. Yousef Chibani și Dr. Amrouche Abderralmane interesați de DSMT și Neutrosofie.

Chibani a prezentat și o lucrare despre DSmT (cu PCR6 și DSmp ϵ), folosit în clasificarea în multi-clase, iar un student de-al său Nassim Abbas, își face doctoratul în DSmT.

Musulmanii sunt în *ramadan*, așa că n-au mâncat, n-au băut până la scăpătatul soarelui. La cinci după masă, cântă Hogeza ca-n toate țările musulmane, dând o atmosferă orientală.

De la Kabataş, cu vaporul „Turul Bosforului”, 15 lire turcești, circa 7,5 dolari americani, o oră și jumătate.

Taximetristul mi-a zis că-l cunoaște pe Gheorghe Hagi (pronunță cu accent pe fiecare silabă) și Gică Popescu. „Buni fotbaliști!”. Trecusem pe lângă stadionul Beşiktaş. Apoi, pe sub Podurile Bosforului.

Çök Güzel Stanbul! (Foarte bine, Istanbul.)

Un trofeu.

Ne-a dus și-n partea asiatică.

Pe faleză, tarabe. Public. Porumb. Diverse obiecte de artă. Doi ecuadorieni cântă muzică latină.

Pe jos, până la Moscheea Ali Pașa. Cafenele cu mese în stradă ca în Franța. Toată lumea știe de Hagi, Popescu și Lucescu, care au activat la Galatasaray.

La Palatul Topkapi. *Anadim?* = înțelegi?

Am vrut să beau o bere, dar nu se vinde în perioada Ramadanului. Lumea iese în parcuri, la picnic, pe terase să mănânce seara.

■

13.07.2013 – Piața Taksim, unde au avut loc demonstrațiile acum câteva săptămâni. Dar s-au potolit. E liniște deplină. De aici, iau un Tur al Orașului (20 lire turcești = 10 dolari) timp de 90 de minute.

■

Nerde = unde?

Interesant cum fac ei negația. *Bilyorum* = eu știu, dar *bilmyorum* = eu nu știu (doar înserarea unui *m* în forma afirmativă).

Nezaman = când?

■

Muzica turcească care s-a menținut și în România.

■

Istanbulul e deosebit de frumos. Aghata Christie l-a vizitat și a locuit aici.

O atmosferă balcanică, dulce. Melodii siropoase, mieroase. Podul Atatürk. Pescari cu undițe lungi. Și o Biserică Ortodoxă Grecească.

Patriarhul ei era scutit de taxe. Biserica bulgară „Sf. Ștefan”. Podul Galata distrus de incendiu în 1993. Palate din timpul Roman. În 1204, cruciații distrug orașul.

„Adamadam...” cântec melancolic.

■

Să călătorești, să-ți dezvolti orizontul, viziunea.

■

995 m lungime. Atât are podul peste Cornul de Aur construit de japonezi, nemți și turci. 22 km lungime atinge zidul care înconjoară orașul pentru a-l apăra. Are 96 de turnuri și 9 porți.

■

Poarta Topkapi. Cimitire musulmane. Văd nume precum Ismail Çoban (se citește Cioban) pe o cruce.

La televizor, aseară, turcii l-au arătat pe Edward Snowden, care a defectat de la NSA, așteptând azil politic pentru Rusia, Ecuador, Venezuela, sau Cuba. El a dezvăluit programul PRISM de supraveghere a întregului glob! „Big data”, folosită pentru a căuta pete neconformiștilor.

„Abdi Ipperçi”, complex sportiv modern.

Și traficul de aici e greoi. Mașinile merg bară la bară pe multe secțiuni. Ciculația e sub formă de... grămadă!

■

Turcimea are poeticitatea ei, culoarea ei, sufletul ei...

■

Armoniile sunt încărcate de jale și aduc cu manelele țigănești.

■

Bazarul Arasta. Moscheea „Sultan Ahmed”.

■
Catedrala Aya Sophia.

Le-am mai vizitat acum 25 de ani (1988-1990), când eram în lagăr. Autobuzul stă mai mult aici. Iau altul ca să ajung la Piața Taksim, de unde este navetă direct la aeroport. Avionul meu pleacă la 5 după masă. Mai am vreo patru ore. Între timp, au apărut tramvaie prin Istanbul. Grămadă de oameni pe străzi.

O priveliște din Istanbul.

■
Otopark. Podul care leagă orașul nou de orașul vechi. Universitatea de Arte Plastice. Palatul Dolmabahce. Hotelul „Istanbul”, cel mai mare din Turcia.

Vestitul *kebab*.

O uzină Renault-Dacia și în Istanbul. Istanbulul e singurul oraș care se întinde pe două continente: Europa și Asia.

■

Nu există dreptate în această lume, există doar interese.

■

În avionul de întoarcere Istanbul-Amsterdam stau lângă o tânără olandeză, de 31 de ani, care se numește Meike. Aflu că în Olanda mai există o formă de uniune între două persoane (pot fi și de același sex) care se numește parteneriat. Mi-a arătat pașaportul că ea este partenera lui Ivan, deci nu soția, și au și un copil împreună.

În SUA mai există forma de separare materială între doi soți, care pot încă locui împreună sau pot divorța definitiv.

■

La televizor, pe un canal comercial, văzusem o emisiune despre „familia deschisă”. Fiecare poate avea relații conjugale cu alții sau altele.

Familii plurigame:

a) un bărbat poate avea mai multe femei și locuiesc împreună (el fiind căsătorit legal doar cu una, celelalte fiind concubine), în special mormoni.

b) o femei cu mai mulți bărbați (unul pentru sex, altul pentru întreținere etc. sau chiar toți pentru sex. Sunt femei nimfomane, niciodată sătule...).

c) familii în grup: mai mulți bărbați și mai multe femei, care se-mperechează cum vor, și-și schimbă partenerii cum vor.

■

În prezent, în țările occidentale, în proporție de 60% sunt formate familiile dintr-un singur părinte.

Omul modern nu mai poate trăi cu cineva.

■

Meike mă învață să număr în olandeză. Asta-mi mai lipsea!

1 = *een* (ein)

2 = *twei* (tuai)

3 = *drie* (dri)

4 = *vier* (vi)

5 = *vyf* (vaif)

6 = *zes* (zes)

7 = *zeven* (seifăn)

8 = *acht* (aht)

9 = *negen* (neihân)

■

14.07.2013 – În Aeroportul Internațional Schiphol ni se anunță că pur și simplu există hoți în clădire și să nu lăsăm bagajele nesupravegheate.

Am dormit pătit pe șezlongul din aeroport. La hotelul Mercure și la cel din aeroport nu am găsit camere disponibile. Mi-am cheltuit ultimii euro pe reviste (*The International Correspondent*, cu articole despre călătorul modern și Parlamentul European, despre noul președinte german Martin Schulz și criza mondială. Revista britanică *The Economist*.)

■

Tehnologia informației a luat o dezvoltare exponențială încât am ajuns să ne monitorizăm pe noi înșine!

Produse precum Lapka și Fitbit care, legate de încheietură, interacționează cu smart-phone-ul.

Ca-n filmele SF în care suntem polițiști pentru noi înșine. O să ne băgăm singuri și la închisoare!

■

Pașapoarte mobile, călători virtuali, GPS, bagaje cu telecomandă, roboți electronici care te ghidează.

■

Am plătit 13 dolari pentru un singur număr din *The Economist*. Ziarele și revistele tipărite se mai citesc pe avioane și aeroporturi.

În rest, populația lecturează *online*.

Euroscpticism din partea țărilor membre (27, plus Croația de la 1 iulie 2013), cu șomaj între 10% - 27%, cu exepția Germaniei - 5,4%.

■

The regulation and deregulation, centralization and decentralization are permanently to be in a balance. When one is going too high, the other is pushing to bring it down. A percentage o regulation and a percentage of deregulation characterize each field. The more totalitarian is a system, the higher regulation. Yet, a system with no regulation is an anarchy. A steady percentage of regulation would not work either, but it should be flexible – changing according with the new needs. The centralization improves more regulation.

■

Am condus pe o ploaie cu fulgere de credeam că o să-mi trzânească mașina pe I-40, autostrada Albuquerque – Gallup.

Iar timorat la volan...

O nouă conferință de Extensică în China

可拓学与创新方法国际研讨会暨可拓学创立三十周年庆典
International Symposium on Extenics and Innovation Methods & Thirtieth Anniversary Establishment Celebration of Extenics
August 16-18 2013 Beijing, China

Participanții la Conferința de Extensică din Beijing
(august 2013).

20.07.2013 – Nu se termină bine o conferință, că trebuie să mă pregătesc pentru alta.

Următoarea: „Extensica” în China, biletul între 15-20 august 2013.

■

22.07.2013 – Cu mine, numai cine vrea nu se înțelege bine.

Am o lume întregă în capul meu. Mișună ideile ca viermii.

În primul rând, trebuie să fii om.

■

24.07.2013 – Mă auto-storc de idei... ca o lămâie.

■

25.07.2013 – Codul din Hammurabi, de acum 3750 de ani din societatea babiloneană, este azi interpretat pe

dos în relația soț-soție. Nu mai există morală, nu se mai face distincția între bun și rău în familie.

■

Caut să nu mă uit mai devreme de opt la televizor. Mai bine mă plimb desculț pe afara.

■

30.07.2013 – Am depășit 500 de „prieteni” pe Facebook. Peste 90% dintre ei nu-i cunosc.

■

02.08.2013 – Pozele fac sarea și piperul la jurnalele mele de călătorii.

Am dibuit că lumea nu mai citește astăzi, ci doar răsfoiește cel mult cărțile... se uită măcar la poze și mai citește două rânduri pe lângă ele să vadă ce reprezintă.

■

Banner-ul conferinței de Extensică.

■

10.08.2013 – „Dacă n-ai murit în acel accident”, mi-a zis un profesor, „înseamnă că a fost încă un averisment să-ți schimbi modul de viață și că ai ceva important de realizat în viață, de aceea ți-a fost salvată viața”.

■

14.08.2013 – Mi-e greu să plec iar la drum lung peste ocean (a treia oară în ultimile patru luni, după România și Turcia, de data asta în China), dar și să stau acasă e plictisitor. Am avut și un vis ciudat azi-noapte, odihnitor, cum nu mai visasem demult. M-am sculat așa reconfortat, calm, cu poftă de viață.

■

15.08.2013 – Merge mașinuța lin, moale... Nissan Versa 2012. Eu îi zic „japonezuța mea”. Am schimbat până acum o duzină de autovehicule. Ba vechi, ba accidentate... E viața agitată în America și trebuie să ții pasul.

■

M-am și mutat de zece ori dintr-un oraș în altul, dar și în cadrul aceleiași urbe dintr-un apartament în altul, în cei 23 de ani de emigrant american.

Un veșnic nomad.

Cea mai sigură din viața mea, această supra-modernă-cibernetizată, ultradinamică, schimbătoare ca un fulger – este nesiguranța.

Cel mai adaptat rezistă, nu cel mai bun.

Sunt milionari și miliardari fără studii (de pildă Bill Gates, Steve Jobs) sau alții cu studii neterminate (de ex. Mark Zuckerberg). La extremă, găsim intelectuali cu doctorate care-s șomerii!

■

Am plecat din Gallup la miezul nopții pe autostrada I-40 East spre Aeroportul Sunport din Albuquerque. Farurile taie ca un laser negura. Sclipeșc marcajele șoselei ca niște pietre de diamant. Muzică spaniolă la radio. Liniște sufletească și voie bună. E ușor de condus noaptea dacă n-ai ochii cârpiți de somn. Am băut o cafea tare, arăbească. Agențiile din aeroport se deschid abia la ora 4:00. Nici bancomatele nu funcționează să-mi pot tipări biletul electronic. Albuquerque – San Francisco, orașul homosexualilor. Un *burrito* ca mic dejun în restaurantul Andale din aeroportul SFO.

■

Sala G94, de la terminalul III International din San Francisco e plină de asiatici. Puțini albi. Azi, cei mai mulți turiști din lume sunt chinezi. Guvernul chinez are un stoc prea mare de dolari. Întreb un grup de lângă mine cine le plătește excursia. Fiecare își plătește contul lui. Acum au bani. S-a ridicat mult nivelul de trai din China.

310 scaune la clasa „economic”, 52 la „bussiness” și 12 la clasa întâi. În total, 374 de pasageri. Plus 20 de membri ai echipajului San Francisco - Beijing. E plin ochi!

15 ore diferență de fus orar între aceste metropole.

■

Beijing: ceață, umiditate și căldură. Ca-ntr-un cazan cu aburi.

Mă așteaptă patru cercetători de la Asociația de Teorie a Relativității. Di Hua (care e fluent în engleză și rusă, conectat la Academia de Științe Rusă), Xia He, Wu

Shvijing (președintele) și Xu Jianming la aeroport, cu o pancartă mare, galbenă, cu caractere chinezești și mai jos: „Florentin Smarandache”. Uite ce surpriză! Parcă venea guvernatorul New-Mexicului-ului...

Întâmpinare în stil chinezesc.

O Chină modernă, cu străzi pline de mașini și clădiri înalte, cu firme sclipitoare defilează prin fața mea de la geamul mașinii.

Am ajuns la un restaurant după vreo oră, aproape de hotelul unde aveam rezervarea. Aici, ni s-au alăturat alții: fizicieni, medici și avocați, Guo Jinhuan, Zhang Yingping, Xia Bing (care s-a deplasat de la 600 km, din provincia Shendon), Wang Ping și Kao Shenghin.

Cazat la hotelul Xi Jiao din Beijing, clădirea 9, etajul 6, camera 8. Se scrie condensat 9608. Hotelul este compus din câteva clădiri separate.

M-a sunat imediat prof. Weihua Li, traducătoarea din Guangzhou, care m-a vizitat în cameră împreună cu o studentă din comitetul organizatoric. Erau îngrijorate pentru mine (*keynote speaker*). Le-am răspuns că avionul a avut două ore întârziere.

Imagine din Beijing.

■

17.08.2013 – Conferința de Extensică la Hotelul Xio Jiao, Clădirea 5, Etajul 1, Lolul Jinyan Hall. Mă simt bine să revăd prieteni vechi. Sunt vice-președinte al Comitetului privind Programul conferinței.

Inspirați organizatorii să ne dea căști, la care ni se traduce din limba mandarină. Profesorul Xingsen Li, prietenul meu de vara trecută de la Guangzhou, deschide conferința, prezentând participanții străini: din SUA, Olanda, România, India, Japonia, Australia, Marea Britanie și China. Sala plină.

Românii la Beijing: Dr. Ovidiu Șandru (Universitatea Politehnică București), prof. de franceză Cornelia Olaru (București), Autorul, prof. Adrian Olaru (Universitatea Politehnică București).

Pe China News, canal de televiziune, s-a anunțat conferința, iar prof. Cai Wen a dat un interviu.

Participă și câțiva profesori din România: Luige și Victor Vlădăreanu, Adrian și Cornelia Olaru, Ovidiu Ilie Șandru, și Paul Șchiopu.

Profesorul Hao Zhifeng face introducerea.

Am prezentat o lucrare împreună cu Mihai (care făcuse partea de soft) despre extinderea valorii locative și a funcției de dependență a unui punct față de o mulțime de la D1 la n-D. Cu exemple.

T. H. J. Vaneker, olandez, conferențiază despre teoria rezolvării problemelor inovative, inspirat din lucrările cercetătorului rus Genrich Altshuller.

■
Mereu hemoragii nazale. Sunt extrem de obosit, nemulțumit, tracasat, surmenat...

■
Întâlnire cu astronomul Cao Shinglin de la Universitatea Normală din Beijing și asociat cu Centrul Internațional de Fizică Teoretică din Trieste, Italia.

Ne-a dat câteva articole de-ale sale publicate în „Astrophysics and Space Science”, despre viteze superluminale (Teoria Relativității în Spațiul-Timp Finsler), Teoria Catastrofelor și Evoluția Universului bazată pe teoria Singularităților și Bifurcației.

Împreună cu doi cercetători indieni.

■
A rămas să iau legătura cu doi cercetători indieni Ramesh Kumar Chudhury și Akhilesh Upadhyay pentru

tre-cerea de la logica fuzzy la logica neutrosofică în Extensică.

Glumeam cu ei: „namaste” (salut) și „dannevad” (mul-țumesc, în hindu).

■

Seara gădesc în cameră ziarul *Global Times*, cu știri oficiale chineze. Citind surse opuse (estice și vestice) aflî adevărul undeva... la mijloc.

■

Ne-am îmbolnăvit eu și doamna Cornelia Olaru, soția lui Adrian. De la mâncare se pare: diaree, dureri de stomac și amețeli.

Mâncărurile chinezești cad greu la stomacul românului.

Ovidiu Șandru, fostul meu coleg de Facultate de la Craiova, mi-a dat două pastile de Imodium, dar agonia n-a încetat. M-am trântit în pat, leșuit ca o cârpă.

Domnul Olaru mi-a adus încă o pastilă, plus un castronel de orez fiert și o bucățică de lămâie. Mi-au prins bine, m-au strâns la burtă și am adormit liniștit.

Îmi spuneam că sunt și oameni care nu te lasă la necaz, spre deosebire de alții care vor doar să profite.

Doamna Cornelia a pățit mai rău. A fost dusă la un spital privat pentru perfuzii. A costat-o 400 de dolari.

■

19.08.2013 – M-am sculat sănătos a doua zi și am putut să merg și în excursie: turul Beijingului. Cu un autobuz în Parcul Olimpic, construit pentru Olimpiada Sportivă din 2008.

Pe urmă, la Turul Tobelor. Apoi, pe o stradă veche, Nan Guan Fang Hutong, de acum 600 de ani, strâmtă.

Locul Shi Sha Hai. Mansiunea Prințului Kung. Mansiune înseamnă o locuință foarte mare, cu multe dependențe: o casă-conac. Ultimele trei dinastii chineze au fost: Yuan (1206-1368), dinastia Ming (1368-1644) și Qin (1644-1911).

■

În timpul domniei Împăratului Qianlong (1736-1796) din ultima dinastie, s-au construit la Shichahai, în centrul Beijingului, reședința lui Heshen, un puternic prim-ministru.

Devine apoi mansiunea Prințului Yonglin în timpul domniei Împăratului Jiaqing (1796-1821).

Ultimul stăpân al ei a fost Prințul Kung. Șapte împărați au domnit de la Qianlong, cel mai prosper, până la ultimul Împărat Xuanton, de când s-a ridicat mansiunea.

Poarta de intrare principală este roșie cu o latură de 7x9 cu lei sculptați în stâncă, specific asiatic. Multe holuri: Yin-an, Shaman, Duofu, al Liliiecilor.

■

Shamanismul era practicat de manciurieni. Doar nobilii puteau ține rituri shamaniste acasă, iar populația de rând trebuia să se ducă în spații rituale publice (numite Tanyzi). Există și o cameră de sacrificat animalele. Camera Baoguang, de primit oaspeți.

O nouă despărțire, un nou meridian.

■

Grădina, în spate, spre poarta principală din marmură albă în stil vest-european, ca un arc de triumf. Apoi, zona rociferă (artă din roci). Eleșteul de noroc și bunăstare. O stelă în piatră cu inscripția caligrafică a Împăratului Kanyxi. În pavilionul Răcoros al Toamnei erau invitați cărturari să bea alcool și să creeze poeme.

Grădini orientale superbe cu bujori și flori exotice. Există și un Turn al Marelui Teatru asemănător teatrului antic chinez, cu o capacitate de 200 de locuri, ornat cu lanterne colorate. În sec. 19, aici se făceau banchete.

Coridoare lungi și acoperite.

■

Ne pierdusem de grup (eu, Ovidiu și familia Olaru) și umblam hăbăuci să găsim autobuzul.

■

20.08.2013 – Se zguduie avionul de Doamne ferește! Stewardesa de lângă mine se ceartă cu călătorii că nu stau legați cu centura de scaune... Se tot duc la toaletă.

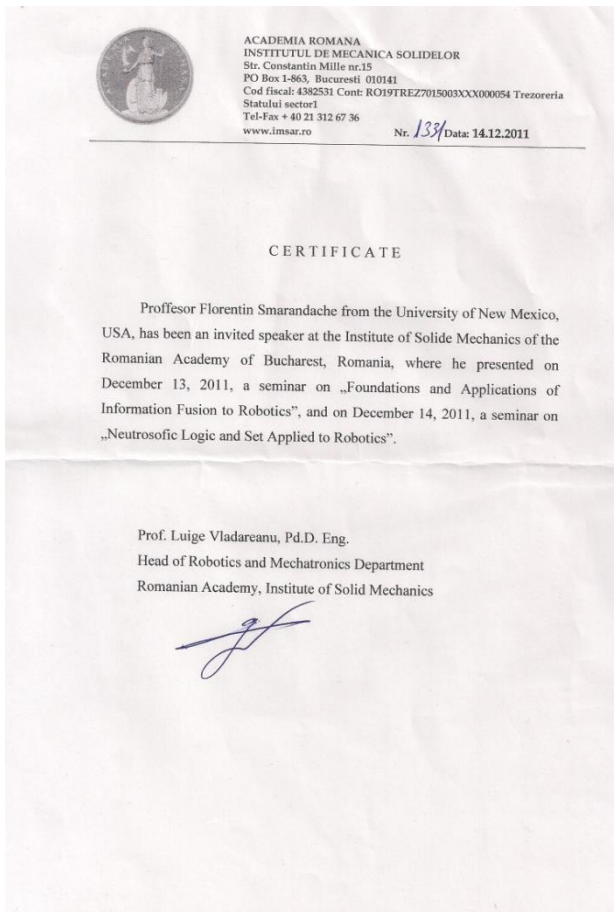
Trecusem deasupra Japoniei. Vreo cinci ore de zbor. „I don't want to die. I do not want...”

Strâng cu putere de scaunul din față... Ideile mele... Simt că mai am multe de spus, articole de terminat, cărți... După accidentul de mașină, atât mi-ar mai trebui... unul de avion! Se zguduie avionul... S-a potolit.

Am tras o spaimă! O laud pe stewardesă (o tipă blondă, de vârstă mijlocie. Totuși, bine făcută, cu minijup). E greu să ai un job ca ăsta în fiecare zi.

La miezul nopții ajung la Gallup.

Addenda fotografică

Certificat eliberat de Academia Română, atestând prezența Autorului la Institutul de Mecanica Solidelor, București, decembrie 2011.

Moment festiv la Academia Română.

Autorul, admirând o expoziție de sculptură.

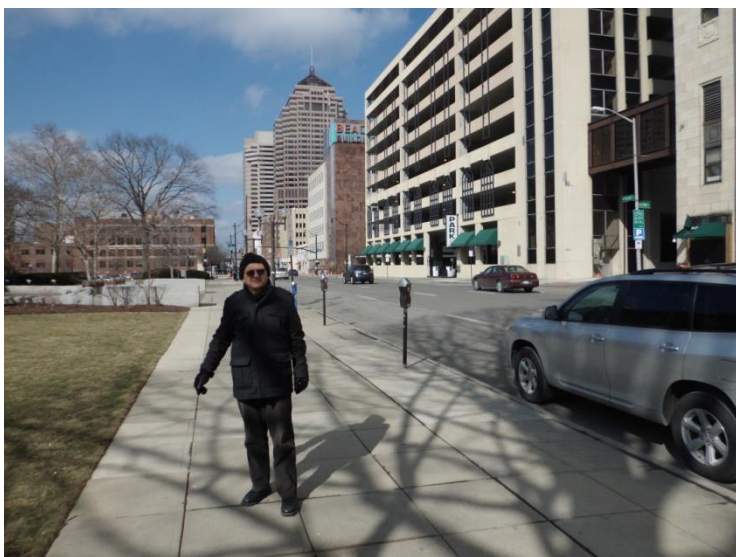
Campusul Universității de Stat Ohio.

Un moment de respiro.

Autorul, la cumpărături.

Pe străzile orașului Columbus.

La „piața de purici”.

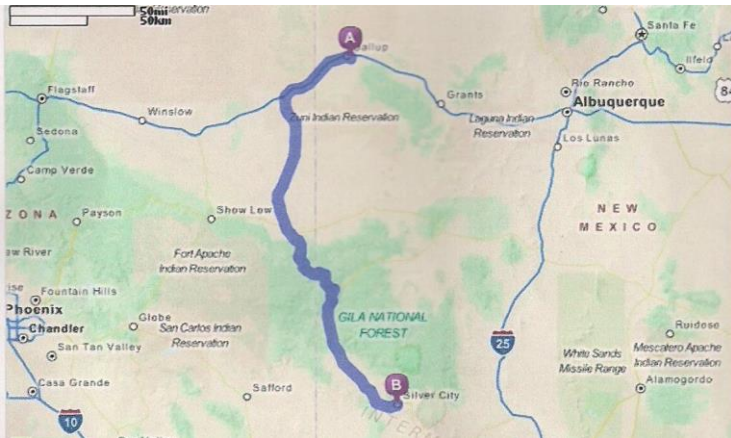
Undeva, în vestul îmblânzit.

Spre munții aflați încă în iarnă.

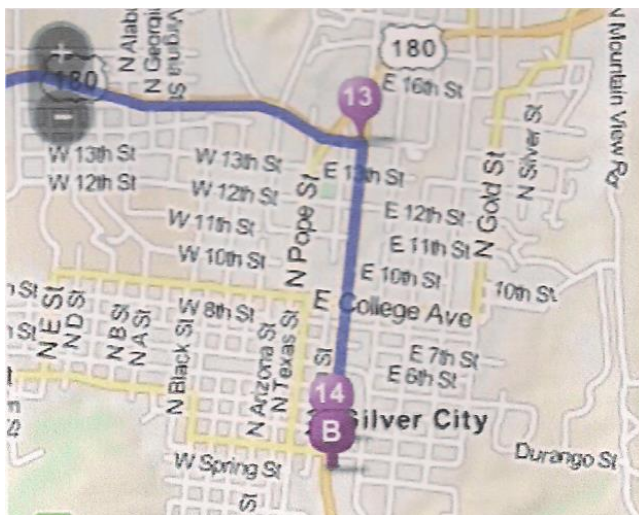
Oamenii locuiesc peste tot.

Traseul Gallup-Silver City.

Odihnă.

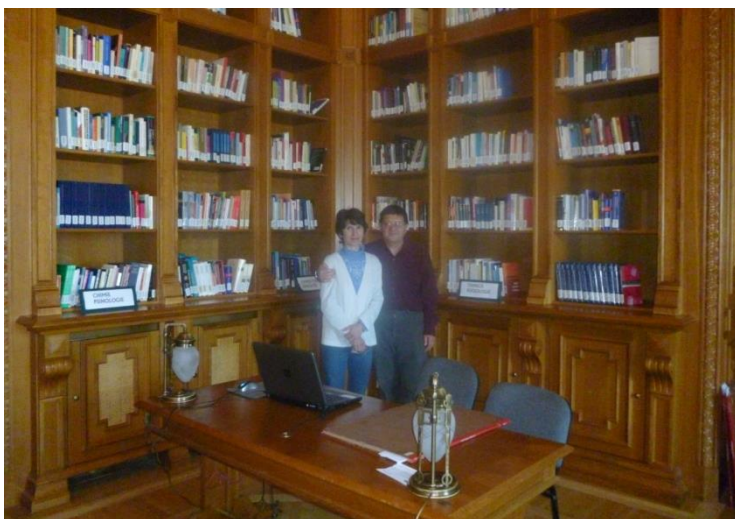
Orașul Silver City.

Pe autostradă.

Jocurile viitorului.

Autorul cu Daniela Mitrache.

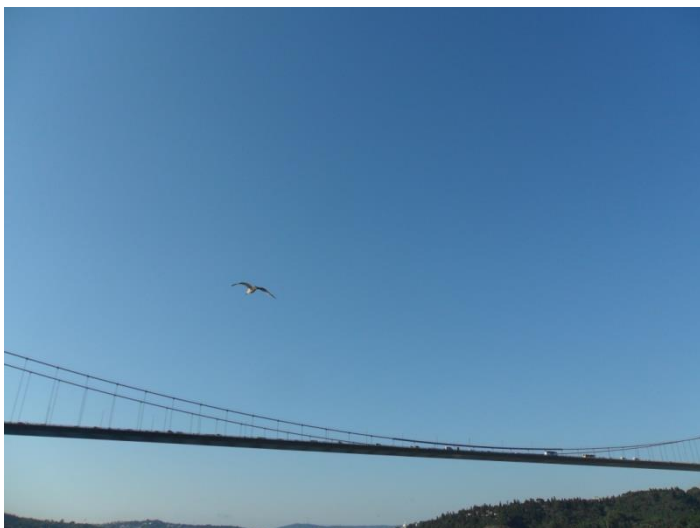
Statuia Regelui Carol I.

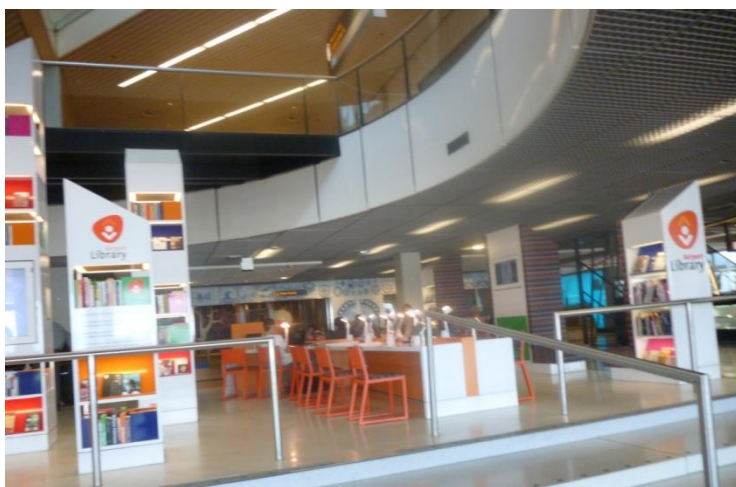
Discuții amicale cu delegația chineză la București.

Autorul, la a 16-a conferință internațională de fuziunea informației, Istanbul, iulie 2013.

Unul dintre podurile Istanbulului.

Biblioteca la Istanbul.

Primire călduroasă la Beijing.

La o nouă conferință internațională la Beijing, cu prof. Luige Vlădăreanu.

Autorul, prezentând noi teorii și aplicații la Beijing.

Beijingul înserat.

M-am mutat de zece ori dintr-un oraș în altul, dar și în cadrul aceleiași urbe dintr-un apartament în altul, în cei 23 de ani de emigrant american.

Un veșnic nomad.

Cea mai sigură din viața mea, această supra-modernă-cibernetizată, ultra-dinamică, schimbătoare ca un fulger – este nesiguranța.

Cel mai adaptat rezistă, nu cel mai bun.

FLORENTIN SMARANDACHE

Plecat de pe plaiurile Bălceștiului de Olteț, profesorul și scriitorul Florentin Smarandache, actualmente profesor universitar în Statele Unite, face parte din acea categorie a personalităților complexe, neliniștite, însetate de cunoaștere și de adevăr, aflat tot timpul pe un drum care nu se va termina niciodată, al căutării absolutului și al căutării de sine, al creației și descoperirii.

ȘTEFAN DUMITRESCU

